

BIBLIATANULMÁNYOK

A nagy küzdelem

Írta: *Mark Finley*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2024. április, május, június

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2024

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Szabó Attiláné*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely*, Debrecen

Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: A minden háborút kiváltó harc	4
2. tanulmány: A központi kérdés: szeretet vagy önzés?	11
3. tanulmány: Fény a sötétben	18
4. tanulmány: Kiállítás az igazság mellett	25
5. tanulmány: Hinni nehéz helyzetekben	32
6. tanulmány: Két tanúbizonyság	39
7. tanulmány: A remény motiváló ereje	46
8. tanulmány: A szentélyből sugárzó fény	53
9. tanulmány: Isten uralmának alapja	59
10. tanulmány: A spiritizmus leleplezése	65
11. tanulmány: Fenyegető konfliktus	72
12. tanulmány: A föld történelmének záró eseményei	78
13. tanulmány: Isten szeretetének diadala	84

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

A minden háborút kiváltó harc

Áttekintés

Kulcsszöveg: Jel 12:7-8

Alapige: 1Móz 2:15; Ézs 14:2-4; Ez 28:12-15; Jn 17:24; Kol 1:16;
Jel 12:7-9

Bevezetés: Ez a tanulmány bevezet a kozmikus konfliktus, vagyis a nagy küzdelem témájába, amely Krisztus és Sátán között zajlik. Először megvizsgáljuk a gonoszság eredetét és Isten megoldását a bűnbeesésre.

A kozmikus küzdelem több szempontja érdemel komoly átgondolást. Először: a nagy küzdelem nem örök. A mennyben kezdődött akkor, amikor Lucifer, egy teremtett lény, lázadó angyalok egy csoportja élére állt, akik kétségbe vonták Istennek, az örökkévaló Teremtőnek, minden teremtmény Királyának lényét és uralkodásának módszereit. Ebből tehát arra következtethetünk, hogy ha a gonoszságnak és magának Sátánnak volt kezdete, akkor lesz vége is.

Másodszor: a kozmikus küzdelem ténye mutatja, hogy mennyire nem fér össze egymással a jó és a rossz. Egyik fél sem tud a másikkal együtt létezni, nem tudja eltűnni a másikat, mindkét fél a másik megsemmisülését akarja. Amint a gonoszság megjelent Lucifer szívében, azonnal megkérdőjelezte Isten jogát a létezéshez és kormányzáshoz, mindezt Isten örökkévaló volta ellenére.

Továbbá a nagy küzdelem kizár mindenfajta filozófiai vagy vallási dualizmust, amelyben a rossz és a jó egyaránt örökkévaló, egymással egyenlő, a rossz pedig szükséges volna. A bibliai világnézet szerint nincs szükségünk a rosszra ahhoz, hogy ismerjük és értékeljük a jót, a rossz a jó gyarapodásához sem szükséges.

Harmadszor: a gonoszság és a nagy küzdelem a mennyben kezdődött, ami a racionális és szabad erkölcsi tudatú emberekben azt a gondolatot

ébresztheti, hogy a küzdelem elsősorban lelki jellegű, ezért a megoldásnak is lelkinak kell lennie. Bár a gonoszság úgy jött létre, hogy Istennek semmi köze nem volt hozzá (éppen ellene támadt), létét megszüntetni nem lehet Isten nélkül. A gonoszság természeténél fogva végleges károkat okoz az univerzum egészében, ezért csak Isten természetfeletti, teremtő hatalma képes mindenestől kiirtani, eltávolítva katasztrofális következményeit.

Isten megváltási terve tehát nem csupán abból áll, hogy azonosítja, felismeri, megszégyeníti vagy megbünteti a gonoszság szerzőit. Ezek az eljárások nem elegendőek a gonosznak az univerzumból való kiirtásához. Isten megoldása az, hogy Krisztusban magára vállalja a bűn következményeit. Teremtői hatalma által tevékenyen részt vesz a gonosz megsemmisítésében és az univerzum megtisztításában, helyreállításában.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmány három dologra összpontosít:

1. A gonoszság és a kozmikus küzdelem a tökéletes mennyben kezdődött, majd kiterjedt a földre és gyökeret vert Istennek a saját képmására alkotott, szabad akarattal rendelkező teremtményeinek a szívében.
2. A rossz és a bűn végső következménye az Isten és országa elleni lázadás.
3. Az üdvösség és a világméretű küzdelem lezárása egyedül és kizárólag a kereszttel, Krisztus közbenjárása és teremtő, átalakító, helyreállító hatalma által lehetséges.

Kommentár

A nagy küzdelem adventista tantétele

Hetednapi adventistaként egyedi módon értelmezzük a bűn eredetét és annak megoldását. Más keresztényektől eltérően nincs a bűnről szóló, külön tantételünk, mert az „a nagy küzdelemről” szóló tantétel része. John M. Fowler helyesen mutat rá: „A bűnről szóló egyetlen tantétel sem lehet teljes a Krisztus és Sátán között dúló nagy küzdelem témájának ismerete nélkül. Középpontjában Isten szuverenitása és jelleme áll. Amikor Lucifer lázadást szított a mennyben Isten ellen... és amikor ez a tetőpontjára ért, Istennek nem volt más választása, mint kivetni a bukott angyalok seregét a mennyből” (Fowler: „Bűn” címszó a *Handbook*

of Seventh-day Adventist Theology. Hagerstown, MD, 2000, Review and Herald, 241. o.).

Valamilyen szinten más keresztények is hiszik Lucifer bukását és Ádám bűnbeesését, az adventisták azonban megfogalmazták ezeket a tételeket a 8. számú hitelv (alább, dióhéjban) egyedi tantételében:

„Az egész emberiség belebonyolódott az Isten és Sátán közötti nagy küzdelembe, ami Isten jelleme, törvénye és a világmindenség fölötti uralmának kérdése körül forog. A harc a mennyben kezdődött, amikor egy szabad akarattal rendelkező teremtmény önmagát felmagasztalva Isten ellenségévé, Sátánná vált, és fellázította az angyalok egy csoportját is. Sátán a mi világunkba is behozta a lázadás szellemét, amikor Ádámot és Évát bűnre vitte. Az ember bűnének következtében az emberiség elveszítette istenképűségét, a teremtett világ rendje felbomlott, majd pedig vízözön pusztított a földön, ami az egyetemes küzdelem színtere lett. Ezt a harcot az egész univerzum figyelemmel kíséri. Isten szeretete végül igazolódik. Krisztus, hogy segítse népét a harcban, elküldi Szentlelkét és a jó angyalokat, hogy az üdvösség útján vezessék, védelmezzék és oltalmazzák őket.”
<https://adventista.hu/kik-az-adventistak/hitelveink/#toggle-id-8>

Az emberiség bűnbeeséséről szóló bibliai tanítás szerepel a 7. alapvető hitelvben is, amelynek címe: „Az ember természete”.

„Isten az első emberpárt a saját képmására teremtette, egyéniséggel, hatalommal és szabadsággal ruházta fel, hogy képes legyen gondolkodni és cselekedni. Teremtett szabad lény, a test, a lélek és a szellem oszthatatlan egysége, de Istentől függ az élete. Amikor őszüleink nem engedelmeskedtek Istennek, megtagadták Istentől való függőségüket, és elveszítették Istentől kapott kiváltságukat. Isten képmása összetört bennük, a halál alattvalóivá lettek. Utódaik ezt a megromlott természetet és annak következményeit öröklik. Gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal születnek. Isten azonban megbékéltette magát a földet Krisztusban, és Szentlelke által helyreállítja az Alkotó képmását a bűnbánó emberben. Isten a dicsőségére teremtette az embereket, és azért hívta el őket, hogy szeressék Őt és egymást, és viseljenek gondot környezetükről.”
<https://adventista.hu/kik-az-adventistak/hitelveink/#toggle-id-7>

A nagy küzdelemről szóló adventista tanítás két további szempontja is megfontolást érdemel: 1) a nagy küzdelem témájának eredete és 2) történetisége.

Először: a nagy küzdelem témája a Szentíráson alapul, és az adventista bibliaértelmezés és tantételbeli fejlődés alapját képezi. A bibliaértelmezésről ezt írta Ellen G. White: „A Biblia önmagát magyarázza, igeverset igeverssel kell összevetni. A tanuló sajátítsa el, miként kell a Bibliát összefüggő egészként szemlélni és meglátni a részek közötti kapcsolódási pontokat! Ismerje meg a Szentírás hatalmas, központi témáját, Isten eredeti célját a világgal, a nagy küzdelem kezdetét és a megváltás művét! Meg kell értenie az elsőbbségért egymással versengő két elv jellegét, és meg kell tanulnia, miként ismerje fel azok működését a történelemben és a próféciákban, egészen a kiteljesedésig. Fel kell tudnia ismerni, hogyan hat a nagy küzdelem az ember életének minden szakaszára, hogyan alkalmazza egyik vagy másik egymásnak feszülő elvet ő maga is minden tetteiben; és akár akarja, akár nem, már most eldönti, kinek az oldalára áll ebben a küzdelemben” (*Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 165-166. o.)

E bibliaértelmezés következményeként a nagy küzdelem témája beleszövődik az adventista teológia minden egyéb tantételébe. Ez az Istenről szóló tanítással kezdődik, az Ő természetének lényegével, mint aki szabad, szerető, kegyelmes, igaz, igazságos és hűség. A Szentírás egészében a következő tanításokkal fonódik még össze a nagy küzdelem témája:

- a) A teremtés tana - Isten szeretetének, szabadságának, hatalmának kifejezése;
- b) Az emberi természetről - annak jelen állapotáról és jövőbeni sorsáról - szóló tan;
- c) A bűneset következtében az emberiség eredeti, igaz állapota megromlott, megtört Istennel való közössége;
- d) Tanítás Isten megmentő tetteiről, ahogyan azok kifejeződnek Jézus Krisztus testet öltésében, szolgálatában, halálában, feltámadásában, mennybemenetelében, a mennyei szentélyben történő közbenjárói szolgálatában, valamint második eljövételében;
- e) Tanítás Isten megváltási tervéről, az emberiség megigazításáról, megszentelődéséről, megdicsőüléséről;

- f) Tanítás Isten elhívott hűségeseiről, minden korszakban élő népéről. Ennek tetőpontja a végidei maradék kihívása más egyházakból. A maradék küldetése a kegyelem utolsó üzenetét hirdetni az emberiségnek;
- g) Tanítás Isten ítéletéről. Az advent előtti ítéletről, a millennium alatt történő ítéletről és Isten végrehajtoi ítéleteiről, amelyeknek végén megsemmisül a gonosz, Isten pedig mindent helyreállít.

Másodszor: a nagy küzdelem történeti jellegű. Mivel a hagyományos kereszténység átvette a görög filozófia előfeltételezéseit és tételeit, mint például azt, hogy a menny anyagtalan, időtlen, határtalan, ezért sok keresztény allegóriaként vagy teológiai mítoszként kezeli a Bibliának a nagy küzdelemre és az ember bűnbeesésére vonatkozó utalásait. Az adventista történeti-szó szerinti bibliaértelmezés úgy mutatja be Istent, mint aki mindvégig személyesen van jelen az emberiség, a megváltás történetében. Lucifer, az angyalok – úgy a lázadók, mint az igazak –, Ádám és Éva valódi személyek, bűnbeesésük pedig valódi történelmi esemény. Jézus valós történelmi személyként utalt Sátánra, mint akit a földi történelem előtti időből ismert, akitől minden gonoszság és bűn ered. Egyszer azt mondta a farizeusoknak, hogy ők nem Ábrahám gyermekei (Jn 8:39-40), nem is Isten gyermekei (Jn 8:41-42), inkább az „ördög-atyái”, *„aki emberölő volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincsen benne igazság. Amikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug ő, a hazugság atyja”* (Jn 8:44).

János, *A jelenések könyve* írója szintén történelmi tényként utal Sátánra és a kozmikus küzdelemre. Így jellemzi a gonoszt: *„a nagy sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak neveznek, aki az egész földkerekséget megtéveszti”* (Jel 12:7-9), tőle ered minden háború, gonoszság, hitetés úgy a mennyben, mint a földön.

Jel 12:7-9 közvetlen szöveggörnyezete arra utal, hogy János apostol Sátánt és a világméretű küzdelmet is történelmi tényként, eseményként tartja számon, mint ahogy Isten létét (Jel 12:5-6, 10, 17), Jézus születését és mennybemenetelét (Jel 12:5), az egyház létét és az üldözéseket (Jel 12:1, 6, 11, 13-15), Jézus keresztségét, akinek vére által üdvözülünk (Jel 12:11). Bár azt nem tudjuk, mikor tört ki a mennyben a kozmikus háború, hitünk szerint ennek ideje azelőttre tehető, hogy „Isten megteremtette Ádámot és Évát. Az is ugyanúgy történelmi esemény volt, mint az

emberiség bűnbeesése Sátán kísértése folytán” (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. 241-242. o.).

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Beszélgük meg az alábbi kérdéseket az osztályban!

1. Mit gondolnak az emberek általában a jó és a rossz között dúló, nyilvánvaló küzdelemről - úgy világszinten, mint az emberi társadalomban? Hogyan értelmezik a gonosz eredetét? Abban hisznek, hogy a gonoszság sosem ér véget? Miért vagy miért nem? Feladták már a reményt, hogy a rossznak egyszer vége lesz? Ha igen, miért? Talán úgy gondolják, hogy a rossz egyszerűen az élet része, sőt talán még szükséges is, hogy valamiféle egyensúly legyen a világegyetemben és a történelemben? Hogyan lehet ismertetni a Biblia álláspontját a gonoszságról?

2. Miként befolyásolják a jó és a rossz közötti küzdelem eredetéről szóló különböző teóriák az ember erkölcsiségéről és felelőségéről alkotott nézetünket? Vegyük például az evolúció elméletét! Hogyan hat ez a gonosz eredetével kapcsolatos nézetünkre, következésképpen pedig arra, ahogyan az ember erkölcsi felelőségére tekintünk? Az evolúción kívül még milyen elméletek létezéséről tudunk a rossz eredetét illetően?

3. Hogyan lehet elmagyarázni a körülöttünk élőknek a rossz eredetéről, a nagy küzdelemről és a bibliai reménységről szóló adventista hitelveket? Milyen elemeket foglalnánk bele a nagy küzdelem leírásába?

VULKÁN, TŰZ ÉS COVID-19

Andrew McChesney

Misael Delgado Rodríguez kubai misszionárius már az első szombaton nehézségekbe ütközött a Kanári-szigeteken – csak öt ember ment el az istentiszteletre.

Misael belevetette magát a missziómunkába, La Palma szigetén meglátogatót korábbi gyülekezeti tagokat és másokat, aminek következtében egy hónap múlva megtörtént az első keresztség, de a Covid-19 miatt fel kellett függesztenie a munkát. Aztán egyéb problémák is adódtak. Tűz ütött ki először északon, majd délen, aztán nyolcvanöt napra rá kitört a vulkán. A gyülekezetből két család is elveszítette mindenét.

A bajokban azonban csodálatos dolgok is történtek. Az emberek Istenhez fordultak. Három év múlva már negyvenöten jártak istentiszteletre, még heten megkeresztelkedtek, öten készülnek a keresztségre és tizenöten ismerkednek a Bibliával. Misael szerint ez a közbenjárói imák eredménye. Minden gyülekezeti tag öt emberért imádkozik mindennap 7, 14 és 19 órákor.

A gyülekezet osztályai elkezdtek a misszióra összpontosítani. A tagok telefonon hívják fel ismerőseiket, és felajánlják nekik a *Jézushoz vezető út* című könyvet vagy más bibliatanulmányt. Mások képzéseket hirdetnek a gyülekezet Facebook oldalán családi, ifjúsági és gyermeknevelési területeken, zenei missziót végeznek az utcán, vagy idősek és betegek otthonában. Az ADRA-val együttműködve vásárlási utalványokat osztanak és életmódelőadásokat tartanak, bibliatanulmányokat ajánlanak, *Jézus élete* című könyvet és egyéb irodalmat ajándékoznak. Az ünnepek környekén képeslapokat tesznek minden könyvbe.

A gyülekezet tanítványsági képzést is kezdett, gyülekezeti tagokokat képeznek ki a misszióra, továbbá négy házi csoport is elindult. A barátságmisszió nagyon hatékonynak bizonyult. A vulkánkitörés ideje alatt a vulkánnal kapcsolatos információt osztogattak, így az egyház ismertté vált. A bibliaórára járó tizenöt ember közül sokan mindenüket elveszítették, ugyanakkor elismerték, hogy a válság közelebb vezette őket Istenhez. „Másképp nem érdekelte volna őket az, hogy megismerjék Istent” – mondta Misael.

A kezdet nehéz volt, de Isten megáldotta és megsegítette őket.

A központi kérdés: szeretet vagy önzés?

Áttekintés

Kulcsszöveg: Ézs 41:10

Alapige: Ézs 41:10; Mt 23:37-38; 24:9, 21-22; Lk 19:41-42; Jn 13:35; ApCsel 2:44-47; Zsid 11:35-38; Jel 2:10

Bevezetés: Múlt héten azt tanulmányoztuk, miként kezdődött a mennyben, majd folytatódott a földön a nagy küzdelem. Ezen a héten arra összpontosítunk, hogyan zajlott a nagy küzdelem Isten gyermekeinek életében, népének történelmében. Különös figyelemmel vizsgáljuk ezt Júda, Isten őszövetségi népe, valamint az egyház, Isten újszövetségi népe találkozásának időszakában.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmányunk két fő témára összpontosít:

1. Mivel Júda elvetette a Messiást, elvesztette kiváltságos nemzeti státuszát mint Isten különleges népe, elszenvedte Jeruzsálem pusztulásának borzalmait.
2. Isten megalapította népét, Izrael maradékát, elhívott úgy zsidókat, mint pogányokat, megőrizte őket Jeruzsálem pusztulásakor, Kr. u. 70-ben. Azóta is Ő vezeti egyházát küldetésében, hogy Jézus Krisztus evangéliumát hirdetve minden népből és nemzetből kihívjon embereket, hogy elfogadják a jó hírt és csatlakozzanak új népéhez.

Kommentár

Néhány tény Jeruzsálemről dióhéjban

1. Jeruzsálemet az első zsidó háború alatt elpusztították (Kr. u. 66-73). Megsemmisítése Néró császár uralkodásának vége felé kezdődött (Kr. u. 54-68). A háború azért tört ki, mert Gessius Florus, Júdea frissen kinevezett római helytartója nagy mennyiségű pénzt [17 talentumot] kizsarolt a jeruzsálemi templom kincstárából.

2. A felkelés leverésére a két fő római hadvezért, Vespasianust és fiát, Tituszt küldték. Később mindketten császárok lettek.
3. Jeruzsálem kegyetlen ostroma Kr. u. 70-ben kezdődött. A város védői az ostrom ideje alatt nagy frakciókba tömörültek, egymás ellen harcoltak, és csupán azért fogtak össze, hogy visszaverjék a rómaiak támadásait.
4. Jeruzsálemet három fal védte. Az első kettőt a rómaiak lerombolták Kr. u. 70 áprilisában, a harmadikat néhány hónappal később, augusztus 30-án törték át. A templomot még aznap felgyújtották.
5. A zsidó történetíró, Josephus Flavius szerint több mint egymillió ember halt meg Jeruzsálem ostroma alatt, és körülbelül 100 ezren estek fogságba. Jeruzsálemet és a templomot lerombolták. A rómaiak által Jeruzsálemből elrabolt hadizsákmány képezte az anyagi alapját a Kolosszeum építésének, amely ma is Róma leglátogatottabb műemlékei közé tartozik.
6. Városa, Jeruzsálem és temploma iránt érzett mélységes gyásza miatt a judaizmus alapjaiban változott meg. A templomban többé nem lehetett gyakorolni a zsidó vallást, a papok nem mutathattak be áldozatokat, így a hangsúly a törvény betartására helyeződött át. A papi osztályt képező szadduceusok elveszítették hatalmukat, és a judaizmus rabbinikus jelleget öltött.

Jeruzsálem eleste

Nem véletlen, hogy Ellen G. White: *A nagy küzdelem* c. könyvét a „Jeruzsálem eleste” című fejezettel kezdi. Helyesen értette azt, hogy a zsidó nemzet e tragikus eseménye központi jelentőségű a nagy küzdelem és az egyház identitása, küldetése szempontjából. Miért? A kérdésre válaszolva először azt kell megértenünk, hogy miért esett el Jeruzsálem.

A világi történetírás magyarázata erre az, hogy azért rombolták le Jeruzsálemet és a második templomot, mert a zsidók fellázkodtak koruk szuperhatalma, a Római Birodalom ellen, amiért őket erővel, kegyetlenül, bosszúból és a további lázadások megakadályozása érdekében megsemmisítették. Az azóta eltelt évszázadok során a hívő zsidók általában úgy magyarázták Jeruzsálem lerombolását, hogy az fegyelmetlen intézkedés volt, amit Isten megengedett. A judaizmus egyes kutatói azt állítják, hogy a zsidók vétkeztek Isten parancsolatainak áthágásával, mások szerint túlságosan széthúzóak és megosztottak voltak, nem saják-

tították el az egység leckéjét. Mindenesetre Isten megőrzött egy maradékot, hogy megvalósítsa céljait.

A Biblia azonban, különös tekintettel az Újszövetségre, egy másik magyarázatot ad a templom lerombolására. Igen, a lázadás, a bűn, az erkölcsi és társadalmi romlottság, a belső harcok és megosztottság bizonyára szerepelt Jeruzsálem és a templom lerombolásának okai között, de a helyzet, ami a tragédiát okozta sokkal összetettebb volt ennél, mint amit a fenti tényezők alapján látunk. Ahhoz, hogy megértsük, mi okozta a templom lerombolását, rá kell világítanunk néhány fontos pontra az Ó- és az Újszövetségben egyaránt. Mindent összevetve ezek a pontok segíthetnek megérteni a templom pusztulásának okát, vagyis azt, hogy Izrael vezetői elutasították Krisztust és Isten szövetségét.

Az eredeti templom

Először: Izrael eredeti templomát, amelyet Salamon épített, a babiloniak rombolták le Kr. e. 586-ban, körülbelül 20 évvel azt követően, hogy Júdát meghódította Nabukodonozor (Dán 1:1-2). A rombolás hozzávetőlegesen száz évvel azután történt, hogy Izrael északi országa hitehagyásba süllyedt és elfoglalták az asszírok. Ez a két esemény azonban – Izrael elvesztése és Salamon templomának lerombolása a babiloniak által – nem egyszerűen azért történt, mert a zsidó nép nem tanulta meg, hogyan legyen egységes, vagy mert erkölcsi értelemben hanyatlásnak indult. Izrael északi országa azért tűnt el mint nemzet, mert elutasította Isten szövetségét, más istenekhez fordult (1Kir 12:26-33; 2Kir 17:7-23). Izraelhez hasonlóan Júdának is gonosz királyai és korrump vezetői voltak, akik hajlottak a bálványimádásra. Idővel Júdában is terjedt a bálványimádás, gyakoribb és intenzívebb lett a kultusz. Izraeltől eltérően azonban Júdában nem volt állandó, hivatalos, nemzeti irányvonal az, hogy az egyistenhitet felcserélik a pogánysággal. A nemzet megújulását célzó stratégiája érdekében Kr. e. 586-ban Isten megengedte Júda templomának és fővárosának lerombolását és a nép ideiglenes fogságba vitelét.

A második templom

Másodszor: a második templomot Kr. u. 70-ben rombolták le a rómaiak, 35 évvel azután, hogy Jézus megjövendölte a három eseményt: 1) Isten elveszi az országot Júdától, és más népnek adja (Mt 21:43); 2) Júda háza (a templom) „pusztán hagyatik” (Mt 23:38); 3) a templomot teljesen

lerombolják (Mt 24:1-2). Mi e háromszoros ítélet oka? Júda vezetői nemcsak abban vallottak kudarcot, hogy megteremjék Isten országának gyümölcsét (Mt 21:43), hanem mint a régi Izrael, tudatosan elutasították, hogy Isten törvényei (jogrendszere) és védőszárnyai alatt maradjanak (Mt 23:37). Kr. u. 31-ben a vezetők tettek egy hivatalos, tudatos, önkéntes döntést a zsidó nép nevében, elutasították Isten szövetségét, megváltását és a Messiást (Mt 26:1-3, 14-16, 57-68; 27:15-25; Jn 19:1-15). Ennek következményeként engedte meg Isten, hogy a földi templomot lerombolják.

Isten kegyelme

Háromszor: Isten minden kegyelmet megadott Izraelnek és Júdának, ami az üdvösséghez és a helyreállításhoz szükséges, mielőtt megengedte, hogy elszenvedjék a szövetség megtörése miatti büntetést. Júda több mint 1500 éven keresztül élvezte Isten lankadatlan szeretetét, Mózes idejétől a második templom pusztulásáig (Kr. u. 70). Kudarcaik, bukásaik ellenére Isten hajlandó volt dolgozni velük egészen addig, amíg ők megmaradtak szövetségében, készek voltak átalakulni kegyelme és hatalma által. A zsidó vezetők úgy döntöttek, hogy elutasítják Istent, ami után Jézus megjövendölte végzetüket, de az Úr adott nekik még több mint 35 évet az ítélet végrehajtása előtt. E próbaidő alatt a keresztények - köztük Péter (Apostolok cselekedetei 2-4), István (Apostolok cselekedetei 7) és Pál (Róma 9-11) - kérelték őket, hogy fogadják el Jézust Messiásként, lépjenek új szövetségre Istennel. Szomorú, de ahelyett, hogy méltányolták volna ezeket a felhívásokat, azzal pecsételték meg döntésüket, Krisztus megtagadását, hogy kegyetlenül üldözték a keresztényeket, aminek egyik csúcspontja István kivégzése volt Kr. u. 34-ben. Isten elvetette ugyan Júdát mint Őt képviselő népet, de egyen-egyenként hívta a zsidókat, hogy lépjenek be új szövetségébe, nyerjenek üdvösséget országában.

Jeruzsálem eleste tehát jelképezi, hogyan bánik Isten a bűnösökkel a nagy küzdelemben. Ez a távlat részben segít megválaszolni eredeti kérdésünket: Miért érezte úgy Ellen White, hogy ez a tragédia kulcsfontosságú a nagy küzdelem témájában, valamint az egyház identitása és missziója szempontjából? Továbbá Ellen White rámutatott, hogy Jeruzsálem eleste segít felfogni az ítélet paradox jellegét is: vagyis azt, hogyan kegyelmezhet Isten a bűnösöknek, miközben eleget tesz igazsá-

ga kívánalmainak is. Másrészt Isten szeretettel, együttérzéssel, türelemmel kérleli a bűnösöket, hogy térjenek vissza országába. Nem akarja, hogy a második halálra jussanak (Ez 33:11). Isten igaz és igazságos. Mivel Ő szent, a gonosz nem állhat meg jelenlétében. Miközben elegendő figyelmeztetést ad mindenkinek, tiszteletben tartja azoknak a döntését, akik a saját útjukat akarják járni, hátat fordítva országának, szövetségének, védelmének, az élet forrásának. Felhívja a figyelmüket arra, hogy meg fognak halni, ha elutasítják az országa által biztosított védelmet és szövetségének kegyelmét, áldásait. Isten szövetségén kívül nincs öröm vagy élet, annál az egyszerű oknál fogva, hogy önmagában egyetlen teremtett lénynek sincs élete, amit ne kapott volna.

A megváltás terve

Negyedszer: annak ellenére, hogy a nép elárulta a szövetséget, elfordult Istentől, Ő haladt előre a megváltási tervvel, tetteivel, amelyek a nagy küzdelem megoldását szolgálták. Megígérte, hogy Jézus, aki Éva (1Móz 3:15), Ábrahám (1Móz 12:2, 3, 7; Gal 3:16, 29) és Dávid (2Sám 7:12-15; Mk 12:35-37) magva, megváltást hoz az emberiségnek, megszabadít a gonosz rabságából és helyreállítja Isten uralmát a földön. Ugyanakkor Isten megígérte azt is, hogy Jézus, Isten igazi Báránya és a mennyei szentélyszolgálat előképeinek beteljesítője (Jn 1:29; 2:19-22) megmenti az embert a bűntől és a bűn hatalmából. Az emberiség történelme néha irányvesztettnek tűnhet, mintha szabadon ki lenne szolgáltatva a gonosz és az emberi természet fortélyainak, csalásainak, de mint azt a Szentírás világosan elénk tárja, biztosan halad előre Isten szándékának, megváltási tervének, ígéreteinek tudatos kivitelezése. Miután népe hátat fordított Istennek, Ő rendíthetetlenül fáradozott tovább azért, hogy visszahozza őket, megmentse az emberiséget a bűn mocsarából. Ábrahám, Mózes és Júda a megmentettek, megváltottak előképei. Istent semmi sem állíthatja meg abban, hogy beteljesítse ígéreteit és megvalósítsa terveit.

Képek és előképek

Ötödször: a földi szentély és az áldozati rendszer Jézus jövőbeni áldozatának és szolgálatának az előképei. Amikor az első templomot lerombolták, Júda gyászolta elmúlt dicsőségét, Isten azonban biztosította őket, hogy a valódi dicsőség a jövőben következik be. Dicsőségét nem az épület anyagai és építészeti megoldásai adják, hanem az, akire a szentély előre mutatott (Ezsd 3:12; Agg 2:9; Mt 23:16-22). Ezért a kereszt-

nyek nem veszítették el reménységüket a második templom lerombolásakor, Kr. u. 70-ben. Éppen ellenkezőleg: megértették, hogy a földi szentély betöltötte a küldetését, előre mutatott Jézusra, az Ő áldozatára, az igazi, mennyei szentélyben végzett üdvözítő szolgálatára. Az előkép találkozott a képpel, a jelkép a valósággal. Jézus testet öltése, szolgálata, halála, feltámadása és mennybemenetele után a nagy küzdelem fókusza átkerült a mennyei szentélyre. *A zsidókhoz írt levél* részletekbe menően tárgyalja ezeknek a változásoknak a jelentését. Az adventista nagy küzdelem értelmezésben és általánosságban véve az adventista teológiában nagyon fontos *Máté evangéliumának* 24. fejezete és a második templom lerombolása, valamint *A zsidókhoz írt levél* és központi témája, a mennyei szentély.

Pontosan a templom lerombolásának ez az összetett értelmezése ihlette az apostoli korban és az utána élő keresztényeket az első évszázadokban, valamint Ellen White írásait a 19. században, hogy megértsék az egyház identitását és misszióját. Miután túléltek a templom lerombolását, az apostoli kor keresztényeinek figyelme a templom helyett már a mennyei szentélyre irányult. Legyőzték az üldözéstől és a haláltól való félelmet, mert tapasztalták a bűnbocsánatot Krisztus kereszten hozott áldozata által, hittel tekintettek Krisztusra, aki már Isten jobbján, a mennyben szolgált. Tudták, hogy ők az Isten népe, az új Izrael, amelyet Isten hívott el, hogy hirdessék a megváltás örömhírét az egész emberiségnek, amely Sátán, a bűn és a halál fogságában vesztegel. Szeretettel tanúsítottak, segítettek minden rendelkezésükre álló eszközzel a körülöttük élőknek. Az emberek figyelmét a nagy küzdelem befejezésére irányították, arra, amikor az Úr Jézus Krisztus visszatér a földre, hogy örökre megsemmisítse Sátánt és a bűnt.

Gyakorlati alkalmazás

Megbeszélendő kérdés:

Mit gondolnak az emberek a szeretetről és az igazságról? Reménykednek-e még abban, hogy eljön az idő, amikor az emberi társadalom egészét szeretet és igazságosság fogja jellemezni? Ha igen, miért, ha nem, miért nem? Hogyan fejthetnénk ki nekik, hogy Jézus nélkül nem létezhet maradandó szeretet és igazság?

HŰSÉGES TORNÁSZ OLASZORSZÁGBAN

Andrew McChesney

A hétéves Sara szeretett tornázni, különösen cigánykereket vetni, és addig csinálta egyfolytában, amíg csak tudta. Istent azonban még a tornánál is jobban szerette.

Egyszer az edzője bejelentette, hogy az éves bemutató szombaton lesz, amikor megmutathatják a szülőknek és a családtagoknak, hogy mit tanultak. Ekkor le kellett győznie a kísértést, hogy kimaradjon a gyülekezetből.

Sara szomorú lett, amit észrevett az édesanyja. „Isten meg fogja oldani a gondot” - mondta neki. Azon az estén Sara így imádkozott: „Édes Istenem, nagyon szomorú vagyok, hogy ki kell hagynom a bemutatót, de legyen meg a te akaratod!”

A következő edzésen az edző bejelentette, hogy szervezési okok miatt a bemutatót át kellett helyezni egy nappal későbbre, azaz vasárnapra. Sara nem hitt a fülének, repesett az örömtől. Nem sokkal később izgatottan közölte a hírt édesanyjával, aki ragyogó arccal mondta: „Mindig bízz Istenben!”

Sara ezt megfogadta, töretlen a bizalma Istenben. Ez volt az első imatapasztalata, ami nagyon megerősítette a hitét. Szombaton elmondta a tapasztalatát a gyülekezetben. A gyülekezet egyik tagja éppen az imáról prédikált, és felhívta Sarát a szószékre, hogy mondja el történetét.

Sara ma már 19 éves, és ezt nyilatkozta az Adventista Missziónak: „Amikor problémákkal találkozom az életben, mindig imádkozom.”

Fény a sötétben

Áttekintés

Kulcsszöveg: Jn 12:35

Alapige: Zsolt 119:30; Péld 4:18; 23:23; Jn 8:32; 8:33; ApCsel 20:27-32; 2Thessz 2:7-12; Jel 12:7-9

Bevezetés: Ezen a héten azt fogjuk tanulmányozni, miként lépett be az apostoli, majd az apostoli korszakot követő egyház az Isten és Sátán közti nagy küzdelembe.

Mivel az egyház Jézustól ered, az Ő oldalán lépett be a nagy küzdelembe. Ám hamarosan ugyanazzal a kísértéssel nézett szembe, mint Ádám és Éva, hogy megkérdőjelezze Jézus szavait, valamint kössön kompromisszumot Isten parancsai és Sátán csábításai közötti.

Az e heti tanulmányunk azt hangsúlyozza, hogy a két fél a nagy küzdelemben nem egyenlő és nem összebékíthető. Erejük azért egyenlőtlen, mert Isten - Isten, Sátán pedig maga a Gonosz. Isten örökkévaló, Ő a Teremtő, az univerzum szerető és igazságos Királya, Sátánnak és a bűnnek viszont volt kezdete, így vége is lesz. Sátán, a bűn és a gonoszság ideiglenesen meglévő ártó tényezők, amelyek bizonyos értelemben hatnak az egész univerzumra, viszont a mindenható, kizárólag szeretettel teljes és mindenestől igazságos Isten örökre meg fogja azokat semmisíteni. Következésképpen a nagy küzdelem ellenfelei - Isten és Sátán - semmiképpen nem egyezhetnek ki egymással.

A Biblia úgy jellemzi a nagy küzdelmet, mint két, egymástól radikálisan különböző erő harcát: a világosság a sötétség ellen, az igazság a hazugságok ellen. A gonosz oldal az igazsággal való alku kötését követeli, mert Sátán abban lát egyetlen esélyt a túlélésre. Bármi áron biztosítani próbálja a túlélést, de csak azért, hogy tönkretessen minden jót, ami Istentől származik. Ezért igyekszik folyamatosan megalkuvásra csábítani az egyházat. Sajnos az egyház megalkuvó lett, mint ahogy őszüleink

is. Ennek hatásai a mai napig láthatók és érezhetők. Isten azonban, aki az igazság és a világosság forrása, soha nem lesz megalkuvó. A belé vetett bizalom és az igazsághoz való hűség – ahogy a Szentírásban, Jézus életében látjuk – az egyetlen bástya, ami megvéd bennünket és az egyházat a megalkuvástól és attól, hogy Sátán prédái legyünk.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmány négy fő témára összpontosít:

1. A nagy küzdelem jellemzésére a Biblia egymással szöges ellentétben álló fogalmakat használ, mint amilyen a világosság és a sötétség. Ezzel is érzékelteti, hogy Isten és népe semmilyen módon nem békítheti össze az igazságot a hamissággal.
2. Jézus szolgálatának első napjaitól kezdve, majd az apostolok idején Sátán szüntelenül hamisságra csábította az egyházat, vagy legalább megalkuvásra akarta rávenni Isten igazságát illetően.
3. Az igazsággal megalkudni azonban egyenlő azzal, hogy valaki Istennel szemben lesz megalkuvó, és lerombolja az igazságot, aki megalkuszik, az Sátán oldalára áll.
4. Az egyház csak úgy kerülhet ki győztesen a nagy küzdelemből, ha hűséges marad Isten kijelentéséhez, amely Jézus Krisztusban és Isten szent Igéjében található.

Kommentár

Kompromisszum

A megegyezés (kompromisszum) elfogadható, sőt sok esetben kívánatos lépés különféle társas vagy társadalmi kapcsolatokban, mint a családi élet és a politika. Általánosságban a „kompromisszum” jelentése: megegyezésre jutni, kölcsönös engedményekkel megállapodni, két vagy több fél álláspontja között eljutni egy köztes megoldásra. A kulcs az ilyen megállapodások esetében az „engedmény”: mindkét oldalnak el kell engedni valamit, hogy mindkét, vagy mindegyik oldal tudjon tovább létezni, vagy együtt élni/létezni. Időnként mindkét oldal engedményt tesz, mert egyik sem elég erős ahhoz, hogy meggyőzze, vagy erővel irányítsa, behódolásra készítse a másikat. Más esetekben a felek egyszerűen azért egyeznek meg, mert szeretnének békében élni egymás mellett, mint szomszédok vagy családtagok, kölcsönös szeretetben és tiszteletben.

Ez utóbbi szempontból a kompromisszumnak egyértelműen pozitív felhangja van, hiszen megoldásnak tűnik a konfliktushelyzetben, lehetőségteremt a békés egymás mellett élésre. Az ilyenfajta megegyezések gyakoriak a mindennapi életben, és engedményeket, elfogadást követelnek meg tőlünk. Ám általánosságban a kompromisszum - megalkuvás értelemben - negatív jelenségként azonosítható, mert ott van benne a gondolat, hogy a folyamatban elvesz valamilyen létfontosságú érték, elv, igazság vagy minőség. A kompromisszum azonban, ha gyógyszerről, immunrendszerről, nemzeti identitásról, oktatásról, erkölcsről, hírnévről, termésről vagy katonai rangról van szó, nemkívánatos és elfogadhatatlan megalkuvás, hiszen a mindennapi életünket vagy a létezésünket fenyegeti.

Mi a helyzet Istennel? Nem tudott volna megegyezni a lázadó angyalokkal vagy bukott emberekkel, hogy elkerülje a háborút a mennyben, és mindenki békésen éljen egymás mellett? Nem tudta volna legalább eltérni az ellenfelet? Nem tudta volna teljesíteni a kérését, amikor függetlenséget vagy autonómiát követelt? Nem tudott volna a lázadóknak egy területet adni valahol az univerzum sarkában, ahol magukban élhettek volna, ahelyett, hogy végül elpusztítsa őket?

A válasz összetett, de néhány szempont kellő megvilágításba helyezheti.

Isten részéről nincs kiegyezés/megalkuvás

Először: Minőségi különbség van a mi hétköznapi megegyezéseink és a Lucifer által elért kivánt alku között. Isten minden olyan képességgel ellátott bennünket teremtésünk idején, ami segít kifejezni magunkat, kapcsolódni, kommunikálni, egyezkedni egymással, szeretettel és igazságosan. De vannak áttörhetetlen és kétségbe vonhatatlan fizikai és erkölcsi korlátok, mivel ezek létezésünk alapját alkotják. Ebbe tartoznak azok az igazságok, hogy Isten a Teremtőnk, a Gondviselőnk, a Törvényadónk (ezért Ő mondja meg, hogyan éljük az életünket úgy, hogy boldogok legyünk). Ő a Királyunk, az életünk Forrása, nélküle nem létezhetünk. Lucifer ezt a szilárd alapot akarta megváltoztatni. Megkérdőjelezte Isten jellemét, státuszát, tekintélyét, és kijelentette, hogy az emberek istenek (1Móz 3:4), mivel életük van önmagukban, meg tudják határozni saját életük és boldogságuk értelmét, szabályait.

Másodszor (és ez szorosan kapcsolódik a fenti ponthoz): a bűn természete. A bűn nem azt jelenti, hogy egyszerűen más véleményen vagyok. A bűn Isten önkinyilatkoztatása elleni tudatos, szándékos lázadás, tagadása annak, hogy Ő az egyedüli Teremtő, Gondviselő, Törvényadó és Király. A bűn nem tudja elviselni Isten létét. Alapvető indítéka, hogy letaszítsa Istent a trónjáról és önmagát ültesse a helyére. Sátán azonban kiegyezést ajánl. Hajlandó lemondani arról az igényéről, hogy teljesen tagadjuk Isten létezését, amíg őt, vagyis Lucifert szintén elismerjük istennek. Isten - az egyedül igaz Isten - viszont nem enged ilyen megalakuvást vagy egyezkedést a bűnnel. Mi lehetne mégis engedmény a részéről? Hogy nem Ő a Teremtő? Nem Ő a Gondviselő? Nem Ő az élet Forrása, a boldogság és erkölcs mércéje? Azt mondani, hogy akár angyaloknak akár embereknek lehet életük nélküle is? Ez mind hazugság lenne. Míg az ördög részéről a kompromisszum győzelem lenne, Isten részéről ugyanez kapitulációt jelentene.

Harmadszor (kapcsolódva az első két ponthoz): a fentebb vázolt helyzet nemcsak az igazságról és a becsületről szól, hanem ez az igazi élet-halál kérdés. Képzelnék egy pillanatra magunkat Ádám és Éva helyébe, amikor Sátán kifejti az álláspontját még a bűnbeesés előtt! Sátán azt állítja, Isten hazudik, mi önállóak, istenek, halhatatlanok vagyunk, sőt azt próbálja elhitetni velünk, hogy nem fogunk meghalni, még ha el is utasítjuk Isten kívánalmait (1Móz 3:4), mert eredendő módon életünk van. Továbbá azzal vádolja Istent, hogy a teljes kontrol alatt tartásunkra használja fel azt az állítását, miszerint Ő az élet Forrása és mércéje. Sátán szerint ez zsarnokság, egyeduralom, erőszak, megtévesztés és igazságtalanság, és mivel Isten nem akar megegyezést, az ő vádjait támasztja alá. Tehát Sátán arra buzdít, hogy törjünk ki Isten „hazugságainak” és „túlkapásainak” rabságából, és tapasztaljuk meg az újfajta tudatot és függetlenséget, ahol felfedezhetjük és élvezhetjük az örök isteni lehetőségeket. Vajon nem valótlanosság és spekuláció ez az egész? Felvállalásával nem kockáztatjuk létezésünket, Istennel való egységünket? Érdemes kipróbálni csak azért, hogy tapasztalati módon bizonyítsunk egy elméletet? Lucifer nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy megéri vállalni a kockázatot.

Isten azonban azt mondja, hogy egyedül Ő a Teremtő és a Megtartó, ennél fogva nem is létezhetünk nélküle. Amennyiben nem hiszünk ben-

ne, ha elutasítjuk Őt és állításait, akkor elszakadunk tőle, az élet Forrásától, meghalunk, vagyis megszűnünk létezni. Isten elmagyarázza, hogy ez a végkifejlet nem spekuláció, hanem tény, mert Ő a Teremtőnk. Nem mi alkottuk meg magunkat, és nem vagyunk önmagunkban örök-kévalók. Már egyedül ennek az Ő szaván alapuló ténynek is elégnek kell lennie ahhoz, hogy higgyünk benne. Isten még arra is rámutat, hogy állításait bizonyítja életünk múltja és jelene: vagyis, amíg hittünk benne és vele éltünk, mindenki boldog volt. Az egész világegyetem zökkenőmentesen működött, senki nem halt meg. Elmagyarázza, hogy nem köthet kompromisszumot, nemcsak azért, mert neki van igaza, hanem azért sem, mert ha leköszön a trónjáról, akkor nemcsak mi emberek, de az egész világegyetem megszűnne létezni, hiszen egyedül Ő biztosítja az életet, tartja fenn a létezést. Isten tehát arra hív, hogy higgyünk benne, bizzunk benne, maradjunk vele és éljünk örökre vele.

Kinek hinnél, ha egy ilyen vitának lennél szem- és fültanúja?

Negyedszer: az emberiség számára sajnálatos módon őszülein elfogadták Lucifer spekulációját. Megérte vállalni a kockázatot? Nem. Döntésüknek tragédia lett a következménye nemcsak számukra, hanem az egész emberiség számára is. Ez a következtetés nem csupán elmélet, mert történelmi és tapasztalati bizonyítékon alapul. Miután Isten törvényét áthágták, ahelyett, hogy isteniek és örök élettől virulók lettek volna, üresnek, mezítelennek, szegyeteljesnek érezték magukat, szívük és kapcsolataik összetörték (1Móz 3:7-8). Elkezdődött az emberiség szenvedése, és sorra haltak meg az emberek. Lucifer azonban nem hagyta abba mesterkedéseit Isten kormányzata ellen, újabb megalkuvást követelt. Kitartott amellett, hogy mivel Ádám és Éva nem haltak meg rögtön azután, hogy engedetlenekké váltak Istennel szemben, ezért állítólagos teóriája tulajdonképpen helytálló volt. Azt állította, hogy halhatatlanok vagyunk, mert halhatatlan lelkünk van, ami a test halálát követően bekerül egy spirituális, mennyei szférába. Tragikus módon sokan beleestek ebbe a csapdába, elhitték ezt a hazugságot. Lucifer ezután Istent és az emberiséget is arra hívta, hogy új normaként fogadják el a bűn és a halál létezését. A történelem folyamán sok nem biblikus vallás által Sátán azt propagálta, hogy fogalmazzák és értelmezzék újra a szenvedést meg a halált, hogy így el lehessen kerülni azok mindent átható jelenlétét, amelyek állandóan támadják hazug állításait.

Ötödször: Isten hű maradt önmagához. Elmagyarázta: Ádám és Éva nem azért maradtak életben, miután megtagadták Őt, mert Sátánnak igaza volt, az ember halhatatlan lenne, és nem is azért, mert Isten engedelményt tett volna. Azért nem haltak meg azonnal, mert Isten az emberiség iránti, örök szeretetétől vezérelve már korábban elkészítette a megváltási tervet, ami működésbe lépett a bűnbeesés után azonnal. Isten nem kompromisszumot kötött, hanem új lehetőséget adott arra, hogy a megmenekülést, az életet, a vele maradást válasszuk. Az új lehetőség, az üdvösség nem megalkuvás eredménye volt. Nem szabad összekeverni a kompromisszumot Isten hosszútűrésével, szeretetével és kegyelmével. Isten áldozatának köszönhető a megváltás és az új lehetőség az életre. Pontosán azért hozott áldozatot, mert nem alkudott és nem is alkudhatott meg, inkább feláldozta értünk a saját életét. Amennyiben lehetséges lett volna a kompromisszum, nem kellett volna meghalnia helyettünk. Nem alkudott meg, inkább azt választotta, hogy meghal helyettünk annak érdekében, hogy hű legyen igazságához, kinyilvánítsa szeretetét és igazságosságát, megmentsen bennünket vétkeinkből és a bűn hatalmától. Továbbá azért nem alkudott meg, mert tudta, milyen következményekkel járna a megalkuvás: szenvedéssel, kinnal, az egész emberiség és az univerzum halálával.

Isten igaz népe ugyanezen okból nem köthet kompromisszumot. Igen, a tradicionális kereszténység kompromisszumot kötött Istennek a Szentírásban kifejezett igazságát illetően. Isten azonban azért cselekszik, hogy helyreállítsa igazságát, és annyi embert megmentsen, amennyit csak lehetséges. Hűséges, maradék egyháza ezért örömmel működik együtt vele, segít terjeszteni az igazságot, az Ő fényét tükrözi vissza.

Gyakorlati alkalmazás

Milyen kritériumok alapján határozzuk meg, hogy mi az igazság és az igazság forrása? Milyen mértékig van ebben szerepe a Bibliának az eredetünket, létezésünk értelmét és végső sorsunkat illetően?

HŰSÉGES DIÁK OLASZORSZÁGBAN

Andrew McChesney

Olaszországban az állami iskolák diákjai hittant tanulhatnak heti egy órában. Sara úgy döntött, hogy járni fog. Osztálytársai hamar rájöttek, hogy Sara minden kérdésre tudja a választ. A tanár megkérdezte, hogy miért ismeri ilyen jól a Bibliát. „Hetednapi adventista gyülekezetbe járok” - válaszolta. A tanár kíváncsiságból elment Sarával a gyülekezetbe.

Amikor Sara hatodikos lett, új hittantanárt kapott, aki megkérte, hogy tartson egy órás beszámolót az osztályban az Adventista Egyházzal. A bemutató elkészítésében a lelkész és a gyülekezet vezetői is segítettek neki. Az előadás végén az osztálytársai kérdésekkel árasztották el a szombatünnepléssel kapcsolatosan.

Ma Sara középiskolás, és a hittantanára egy apáca, akit azzal lepette meg, hogy az egyik dolgozatában a Bibliából idézett. Mások nem szoktak ilyet tenni. A tanárnő rá is kérdezett erre, utána pedig ő is elment Sarával a gyülekezetbe.

Egy másik középiskolai osztályban a tanár csalódott volt, hogy Sara nem tudott válaszolni az Olaszország fő vallásával kapcsolatos kérdésekre. A lány elmondta, hogy ez azért van, mert nem tagja Olaszország legnagyobb egyházának. A tanár megkérte, hogy tartson egy előadást az Adventista Egyházzal. „Milyen nagyszerű más hitről is hallani az osztályban!” - mondta utána elismerően.

A következő évben Sarának órái lettek volna szombaton egy másik tanárral, aki parancsolóan lépett fel vele szemben, hogy eljárjon a szombati órára. Érdekes módon az osztálytársak védelmükbe vették a lányt. Később pedig egy szombaton, amikor Sara gyülekezetben volt, a tanár így szólt: „Sara hiányzik az órák feléről, mégis jobb jegyei vannak, mint a többieknek.”

Sara hiszi, hogy Isten megáldja, mert kész megvallani hitét. „Soha nem hallgattam el a hitemet az osztálytársaim előtt - mondta az Adventista Misszió riporterének. - Tisztelnek, és tudják, hogy a hit fontos számomra.”

Kiállítás az igazság mellett

Áttekintés

Kulcsszöveg: Jn 3:14-15

Alapige: Mt 10:18-20; Jn 3:14-15; 14:6; ApCsel 4:12; Zsid 11:6; 1Jn 1:7; Júd 3-4; Jel 1:9; 2:10

Bevezetés: Az ősegyházat és a középkor hűséges keresztényeit nemcsak Istenhez és az Igéhez való hűség jellemezte, hanem az is, hogy nyilvánosan kiálltak, hirdették Isten országának elveit és az üdvösséget. Ezen a héten folytatjuk vizsgálódásunkat, és megnézzük, hogy miként állt az egyház Isten oldalán a nagy küzdelem folyamán a középkorban és a reformáció idején. A korai reformátorok és egyházi vezetők Krisztus és az apostolok példájából nyertek ihletet, valamint a mártiroktól, mint amilyen Szmirnai Polikárp volt.

Ez a reformkorszak azonban nem egy egyszerű üldözési időszak, hanem 1260 éven át tartó prófétai időszak volt, 538-tól 1789-ig. Más üldözésekkel teli, prófétai időszakokhoz hasonlóan ez is azt bizonyítja, hogy az üldözés mindig korlátozott idejű, és Isten mindent az ellenőrzése alatt tart.

Ekkoriban számos keresztény – beleértve a valdenseket, Wiclifet és Huszt –, nemcsak elszenvedték az üldözést Isten ellenségeitől, hanem támadásba is kezdtek a lelki sötétség erőivel szemben. Fegyverük nem a saját erejük, látásuk és bölcsességük volt, nem rafináltan kimódolt haditeranggal támadtak a gonosz erőire. Az igaz keresztények missziója és erejük titka abban állt, hogy kutatták, szerették és hirdették Isten Igéjét, nem törődve azzal, hogy milyen árat kellett ezért fizetniük.

A reformátorok munkája kettős eredménnyel járt az emberek és Isten javára is. Az első az volt, hogy megértették: Istennek az Igében kinyilatkoztatott szeretete átalakítja gyermekei életét, országának reményével ajándékozta meg őket. Második vívmányuk az volt, hogy hirdették

a Biblia igazságát a világnak Isten lényéről és jelleméről, amit a gonosz erői a nagy, kozmikus harc során befeketítettek. Akkor is igaz volt, és most is igaz, hogy a lelki sötétség visszavonul, ahol Isten Igéjét hirdetik, hiszen az reménységgel és szeretettel világítja be a földet.

A tanulmány témái: Az e heti lecke három fő témára összpontosít.

1. Próféta időszakban zajlott az üldözés, amelyet a középkori egyház folytatott a Bibliában hívő keresztények ellen, időben korlátozva, Isten abszolút ellenőrzése alatt, ahogyan azt a Szentírás megjövendölte.
2. A valdensek, Wiclif és Husz példázzák azt, hogy mit jelent Isten oldalán állni, bizonyosságot tenni róla, hirdetni Isten Igéjét a kozmikus küzdelem legsötétebb időszakaiban.
3. Isten Igéje a reménységünk és erőnk legcsodálatosabb forrása, képessé tesz arra, hogy Isten oldalán éljünk és ott meg is álljunk.

Kommentár

Az üldözés gyökere

Az őskeresztények üldözésének okait az egyháztörténészek általában az alábbi kategóriákba sorolják be:

- *Gazdasági* (egy hívő hitvallása ütközött a helyi vagy regionális üzleti érdekekkel, gyakran korlátozta azt, lásd ApCsel 19:23-27)
- *Társadalmi* (a keresztények nem voltak hajlandók részt venni erkölcs-telen tevékenységekben)
- *Politikai* (a keresztényeket tették bűnbakká, hogy így oldjanak meg politikai problémákat)
- *Vallási* (a keresztény hitet, gyakorlatokat és az egyház növekedését fenyegetésnek tekintették az uralkodó vallások létére)

Az üldözések alapvető elindítója Sátán volt. Mi volt az indítéka arra, hogy megtámadta a keresztényeket a Krisztussal folytatott háborújában? Nem ő volt, aki eredetileg Istent vádolta zsarnoksággal, elnyomással, a szabadság korlátozásával? Miért éppen ő lett az üldözés és elnyomás forrása, elindítója?

Két lehetséges indokot mondhatunk erre. Először: Lucifer a lázadását és az új világrend követelését hazugságokra, vad spekulációkra, Isten, a jel-

leme, rangja, uralma ellen felhozott alaptalan és bomlasztó vádakra építette (Jn 8:44). Mivel Sátán hazug, nemcsak mások előtt, de önmaga számára is eltorzította az igazságot, rá is hatottak az általa terjesztett hazugságok, és már ez is torzította jellemét. A csalás a személyiség alapját rendíti meg. Milyen gyorsan válik a hazugság irányító erővé az emberben, és próbálja magát igazságként érvényesíteni az ész és a lelkiismeret sugallatával szemben!

Bár a hazugság csak az ember gondolatában létezik, de irányítja a tetteket és a viselkedést, így szörnyű torzulásokat okoz a külső, látható világban is. Ez azért történik, mert a hazugság természeténél fogva nem túlélő: nincs összhangban a valósággal, inkább a valóságot akarja a saját követelményeihez igazítani, különben rögtön megsemmisül, amint találkozik az igazsággal. A hazugságnak folyton erőfeszítést kell tennie, hogy fennmaradjon. Amikor valaki keresni és vizsgálni próbálja az igazságot, léteben fenyegeti a hazugságot, ezért az, aki a hazugságot fogadja el, elnyom magában minden próbálkozást az igazság keresésére. Ez az oka annak, hogy Lucifer, a maga gonosz lényével, amelyet eltorzítottak saját hazugságai, most igyekszik megghiúsítani Isten népének minden kísérletét az igazság befogadására, felkutatására, megélésére és hirdetésére.

Továbbá Isten maga a szabadság, és nélküle nincs szabadság. Ő a saját képmására teremtett bennünket, szabadnak, erkölcsös, szeretetteljes lényeknek. Nemcsak szabadnak teremtett, hanem mint Gondviselőnk, Ő a szabadságunk mércéje és fenntartója is. Nélkül vagy ellenére nem lehet valódi szabadságunk. Bármilyen próbálkozás arra nézve, hogy Istentől való teljes függetlenséget vívjunk ki – ahogy Sátán akarta –, azt jelentené, hogy megfosztjuk Istent teremtői és gondviselői státuszától. Ez az Ő trónfosztását is jelentené. Lucifer tehát azért indította el lázadását, hogy abszolút függetlenséget vívjon ki. Hamar ráébredt azonban, hogy függetlensége megőrzéséhez folyamatosan el kell nyomnia – magában és másokban – a tudatot, hogy Isten létezik, Ő a Teremtő és a Gondviselő. A vágyat is el kellett nyomnia – magában és másokban –, hogy visszaforduljanak Istenhez és országának elveihez. Ezért Lucifer arra törekedett, hogy Isten létét sehol ne említsék. Mivel Isten népe bizonyosság Isten létezésére, Teremtőjüként, Gondviselőjüként imádják Őt, Sátán nem hagyja háborítatlanul ezt a népet, mert nem akarja elismerni az elméletei megdőlését, azt, hogy Istentől és kormányzatától függetlenül valóban nincs szabadság.

Valdensesk, ferencesek és a Szentírás

A Krisztus utáni második évezred kezdetére a Római Katolikus Egyház ijesztő, központosított, hierarchikus hatalom lett Európában. Velejég romlott intézménnyé vált. Az egyháztagok nem hagyhatták figyelmen kívül ezeket a folyamatokat. Szükségét érezték annak, hogy feltárják az egyházi korrupció okait és megoldási javaslatokat tegyenek. Ez a folyamat számos kegyes csoport és koldulórend megalakulását eredményezte.

A 13. század elején misztikus megtérési tapasztalata volt Assisi Ferencnek (1181-1226), egy dúsgazdag család meglehetősen világi fiának, ami után lemondott minden vagyonáról, kijelentette, hogy Krisztus szegénységének példáját kívánja követni. Ő alapította a ferencesek rendjét, amely erényként hirdette a szegénységet. Az utcai prédikálásukról ismerték őket. 1209-ben kérte a rendje hivatalos elismerését III. Ince pápától, aki 1198-tól 1216-ig volt hatalmon. A pápa kezdeti tétovázás után 1210-ben teljesítette Ferenc kérését. Ferenc egy női rendet is alapított, a Szent Klára Rendet (klarisszák), és egy harmadik rendet is világiaknak (laikusok).

Néhány évtizeddel korábban, a 12. század vége felé Vald Péter (született kb. 1140-ben, meghalt 1204 körül), egy délkelet-franciaországi, sikeres kereskedő szintén átélt egy megtérési élményt. Ennek hatására szétosztotta vagyonát, és az önkéntes szegénységet kezdte hirdetni. Ő is alapított egy rendet a szegények számára, és a pápához folyamodott elismerésért. III. Sándor pápa, aki 1159-től 1181-ig volt uralmon, kezdetben elfogadta Vald szegénységi fogadalmát, ám utódja, III. Luciusz pápa (akinek pontifikátusa 1181-től 1185-ig tartott) eretneknek bélyegezte, elítélte őt és mozgalmát, a valdensesket, eltiltva őket a prédikálástól. Majd a Katolikus Egyház a következő néhány évszázadban szörnyű üldözést folytatott ellenük, aminek következtében majdnem teljes egészében megsemmisült a mozgalom.

Vegyük fontolóra e két megújulási mozgalom és vallási rend közötti hasonlóságokat, amelyek a történelem szinte azonos szakaszában indultak útjukra! Assisi Szt. Ferencnek és Vald Péternek eléggé hasonló megtérési tapasztalata volt. Kezdetben mindketten hasonló lelki szabályokra alapozták rendjük működését: szegénység és utcai prédikálás. Egyaránt vágytak az egyház megreformálása, mindketten a pápához folyamodtak rendjük elismeréséért. Azonban a két rendnek radikálisan másként ala-

kult a pápasággal való viszonya, s ebből következett különböző sorsuk és történetük. A ferencesek jóváhagyásért való kérelmét kezdetben vonakodva fogadta a pápa, ám később jóváhagyta. Vald Péter szegénységi fogadalmát azonban először jóváhagyta a pápaság, később mégis hatálytalanította. A ferences rend az egyik legbefolyásosabb római katolikus rend lett. (Jelenlegi befolyásának egyik legszembetűnőbb jele, hogy a most regnáló pápa - bár maga jezsuita -, azzal fejezte ki tiszteletét Assisi Ferenc iránt, hogy az ő nevét vette fel.) A valdensesk viszont a teljes kiirtásukra irányuló legkegyetlenebb üldöztetést szenvedték el a történelem során.

Mi okozta e két mozgalom, illetve rend története közti különbséget? A válasz a végső elköteleződésükben keresendő. A ferencesek valószínűleg tanultak Vald tapasztalatából, és úgy igényelték a pápai jóváhagyást, hogy hűséget fogadtak neki. Pontosabban a ferencesek elismerték a pápaságot, mint legfőbb lelki és világi hatalmat a földön, megesküdtek, hogy feltétel nélkül támogatják tekintélyét úgy a tantételeket, mint a gyakorlatot illetően.

A valdensesk azonban Isten Szent Igéjét ismerték el tekintélynek. Ezért kutatásaik, prédikálásuk, életmódjuk forrása a Szentírás lett és maradt. Következésképpen a valdensesk hamar felfedezték, majd megtagadták a Római Katolikus Egyház által tanított hamis és megalkuvó tanokat, mint például:

- a szentek tisztelete
- a katolikus szentségek többsége
- az átlényegülés tana
- a papoknak való gyónás
- az újszülöttek keresztelese
- búcsúcédulák árusítása
- a purgatóriumról szóló tan
- a halottakért való imádság

A valdensesk azt hirdették, hogy Isten az egyetlen Teremtő és Megváltó, Krisztus az egyetlen Közbenjáró, aki a kegyelmet és a bűnbocsánatot adja. Azt tanították, hogy az istentisztelet helye nem korlátozódik a Római Katolikus Egyház templomaira, hanem bárhol lehet.

A valdensek nem kaptak jutalmat hűségükért földi életükben. Gondolataik, hitvallásuk és bátorságuk, amilyen megalkuvás nélkül kiálltak Isten Igéje mellett és ellenálltak Sátán hamisságainak, bátorításként hatottak a reformáció hajnalcsillagaira, John Wiclifre és Husz Jánosra, valamint a reformáció mozgalmának többi harcosára is a 16. századtól kezdve, sőt még tovább. Ezek a reformátorok az emberektől nem kaptak tiszteletet, de Krisztustól fognak majd tiszteletet kapni dicsőséges visszajövetelekor. A valdensek örökölték számunkra a Szentírás tekintélyébe vetett, feltétlen bizalmat. Megértették, hogy a kereszténység sikere nem tagjainak veleszületett lángelméjén vagy ravaszágán múlik, hanem azon, hogy bizonyosságot tesznek Krisztus megváltó tetteről, Isten Igéjére mutatnak rá, mint az isteni kinyilatkoztatás és üdvösség egyetlen forrására. Ezért a reformátorok egyszerűen követték Pál tanácsát: „*Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben*” (2Tim 4:2)! Terjesztették a Bibliát vagy a Szentírás egyes részeit, az eredményt pedig a Szentlélekre hagyták. A valdenseket a *sola scriptura* nagy és alapvető elve vezérelte, vagyis az, hogy a Szentírásnak, Isten Igéjének, a Bibliának van hatalma arra, hogy közölje Isten üzenetét minden emberrel. Ez önmagában elég, és értelme van minden olvasó számára. Ez a szellemiség adta az ösztönzést az 1800-as évek adventmozgalmának, identitása, küldetése, egysége és élete alakulásának.

Gyakorlati alkalmazás

1. A valdensek üldöztetések között terjesztették Isten Igéjét. Talán hozzájuk hasonlóan te is üldözést szenvedsz most el, kedves olvasó. Vagy lehet, hogy vallási tolerancia és viszonylagos béke időszakában élsz. Bármelyik is igaz rád, mit tehetsz azért, hogy értelmes módon hirdesd Isten Igéjét a körülötted élő embereknek?

2. Készítsünk egy három pontból álló tervet, ami segít majd hűségesen megállni Isten oldalán, ha üldözés következne be! Beszéljünk erről a családjunk tagjaival vagy a szombatiskolai csoportunkkal!

KÉT SZOMSZÉD TÖRTÉNETE

Andrew McChesney

Mussa vallása szerint helytelen sertéseket tartani eladásra, Mussa azonban egy sertéstelepen dolgozott. Nicolonaga vallása azt tanította, hogy nem helyes elválni, ez alól csak a hűtlenség jelent kivételt. Nicolonaga azonban háromszor nősült, ráadásul három élettársi kapcsolata is volt. Ők egymás szomszédságában éltek, és mindketten nagyon távol kerültek vallásuk követelményeitől, de Istennek terve volt mindkettőjükkel.

Egyszer Mussa disznói berontottak Nicolonaga veteményesébe, és nagy károkat okoztak. Nicolonaga mérgeben megverte Mussát, aki bosszút esküdött, boszorkány praktikához folyamodott. „Harminc napod van, hogy felkészülj a halálra” - mondta Nicolonagának.

Nicolonaga nagyon betegen ébredt másnap reggel, de elmesélte adventista barátainak, hogy Mussa megfenyegette. A hívők imacsoportot szerveztek a lelkésszel, és meglátogatták barátjukat. A 30 nap vége vészesen közeledett. A lelkész egy imaéjszakát szervezett Nicolonagáért.

Másnap kora reggel Mussa kopogott a lelkész ajtaján, és elmondott egy fantasztikus történetet arról, ahogy Nicolonaga Istene harcolt az ő isteneivel, és Nicolonaga Istene győzött. Azt mondta, hogy már nem akarja Nicolonaga halálát, inkább ő is keresztény szeretne lenni, hogy Nicolonaga Istenét imádjá.

Nicolonaga meggyógyult, és a két szomszéd a keresztségre kezdett készülni. Most Nicolonaga és Mussa is a jó oldal harcosai Mozambiknak azon a területén, ahol élnek.

„Isten hatalmas, meghallgatja azoknak az imáit, akik hittel keresik Őt” - mondta Nelson A. Quenesse, a gyülekezet lelkésze.

Mert *„hit nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik”* (Zsid 11:6).

Hinni nehéz helyzetekben

Áttekintés

Kulcsszöveg: Zsolt 119:11

Alapige: Zsolt 119:162; Jn 16:13-14; Ef 2:8-9; Róm 3:23-31; 5:8-10;
6:22-23; 2Pt 1:20-21

Bevezetés: Az e heti tanulmányunk három alapelvre világít rá a nagy küzdelem jellemzői közül:

- 1) Isten jelleme a szeretet és az igazság;
- 2) Az üdvösség egyetlen útja az Ő szeretetén és igazságosságán alapul;
- 3) Az első két alapelv egyetlen forrásból ered: Isten kinyilatkoztatásából Jézus Krisztus és a Szentírás által.

A középkorban úgy tűnt, hogy erre a három alapelvre örökre ráborult Sátán sötétsége, mintha már sosem emelhetnék fel és hirdethetnék újra. Isten azonban elhívott nagy harcosokat, a reformátorokat, hogy álljanak ki a csatátérre, emeljék fel újra Isten igazságának zászlaját. Kevesen voltak, de a csekély létszám azt volt hivatott mutatni, hogy a mozgalom nem emberi eredetű, hanem Istentől származik, forrása a menny, módszerei Isten módszerei, tehát mi, akik a nagy küzdelemben Isten oldalán állunk, nem saját bölcsességünk vagy erőnk által nyerjük meg a csatát. Éppen ellenkezőleg, csak úgy győzünk a nagy küzdelemben, ha arról teszünk bizonyosságot, amit Isten Igéje hirdet, és amit Isten kegyelme képes tenni és tesz is értünk, bennünk. Ennek alapján értették meg a reformátorok, hogy küldetésük az öt nagy *sola* hirdetése:

- *sola scriptura* (egyedül a Szentírás)
- *sola gratia* (egyedül kegyelemből)
- *sola fide* (egyedül hit által)
- *solus* vagy *solo Christus* (egyedül Krisztus által)
- *solis Deo gloria* (egyedül Istené a dicsőség)

A tanulmány témái: Ezen a héten két fő témát vizsgálunk:

1. Isten oldalán állni a nagy küzdelemben azt jelenti, hogy bizonysgot teszünk a Szentírásba vetett, rendíthetetlen hitünkről, mint Isten jellemének és irántunk való szeretetének kinyilatkoztatásáról.
2. Isten oldalán állni a nagy küzdelemben azt is jelenti, hogy bizonysgot teszünk az Isten kegyelmébe vetett, rendíthetetlen hitünkről, mint ami üdvösségünk egyetlen forrása és útja.

Kommentár

Sola Scriptura, Sola Gratia, Sola Fide

Miért olyan fontos a protestáns *sola scriptura* elve a nagy küzdelemben? Hogyan kapcsolódik a megváltáshoz és a többi protestáns „solához”, különösen a *sola gratiához* és a *sola fide*hez? (Megjegyzés: Ef 2:8 versével összhangban ez a kommentár a *sola gratia* és *sola fide* fogalmakat egyként kezeli.)

Ahogy már korábban láttuk, a nagy küzdelem a mennyben kezdődött, amikor Lucifer hamis vádakot hozott fel Istennel szemben, azt állította, hogy gonosz, uralma pedig zsarnoki. Ezt követően a harc színtere átkerült a földre. Lucifer elhitette öszüleinkkel, hogy ők is istenek vagy azzá lehetnek. Gonosz szándékkal szünet nélkül azon mesterkedett az emberi történelem minden szakaszában, hogy torz színben tüntesse fel Isten jellemét, terveit, uralmát, törvényét. Isten azzal válaszolt, hogy kinyilatkoztatta önmagát az emberiségnek. Ő megjelenti magát nekünk a természet által, a történelemben, az emberi természetben és a tudatunkban. Az Isten részéről történő önfeltárást nevezzük általános kinyilatkoztatásnak. Az általános kinyilatkoztatás azonban nem tételes közlés, vagyis nem konkrét, mert nem öntötték szavakba. Ráadásul a bűn jelentősen átalakította a természetet, a történelmet, az emberi természetet, az erkölcsöt, az emberi gondolkodást és a valóságérzékelésünket is, ami igazi kihívást jelent az általános kinyilatkoztatás értékelésében és felfogásában.

Éppen ezért Isten főként a *különleges kinyilatkoztatás* által tárja fel önmagát. Ez azt jelenti, hogy személyes és tételes közlést ad önmagáról. Ebből megismerhetjük és megérthetjük a jellemét, a személyiségét, a terveit, az emberi történelem irányítását és cselekedeteinek, rendelkezéseinek elve

it. A bűnbeesés előtt Isten különleges kinyilatkoztatása azt jelentette, hogy beszélgetett Ádámmal és Évával. A bűneset után Isten nem hagyta el őket, bár a bűn súlyosan megváltoztatta az emberiséggel való kapcsolatát. Továbbra is folytatta személyes kinyilatkoztatását Ádámnak és Évának, majd a többi embernek, különböző eszközök által, mint például a teofánia (Isten megjelenése különböző formákban), vagy a prófétai tapasztalatok (álmok és látomások).

Isten évezredekken át munkálkodott a pátriárkákon és prófétákon keresztül, hogy helyreigazítsa Sátán félrevezető közléseit, de ami még fontosabb, felhívta ez emberek figyelmét, hogy ismerjék meg Őt igazi lényében, bízzanak benne, fogadják el a megváltási tervét. Ám még a közvetítők általi kinyilatkoztatásnál is tovább ment. Isten Fia, a Szentháromság második személye emberré lett, hogy Isten velünk lehessen (Jn 1:1-3, 14) és Ő maga mutathassa be szeretetét. Megváltásunkért magára vette bűneink terhét, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne (2Kor 5:21). Jézus Krisztus, a testté lett Isten a Mindenható különleges és személyes kinyilatkoztatásának csúcsa az emberiség, sőt az egész univerzum számára (Zsid 1:1-3). Isten Jézus testet öltése, élete, szolgálata, áldozati halála és feltámadása által teljes mértékig kinyilatkoztatta jellemét – a szeretetet és igazságot –, valamint teremtő és megváltó hatalmát. Krisztus mennybemenetele után Isten a Szentlélek jelenléte és tevékenysége által folytatta prófétai kinyilatkoztatását.

A különleges kinyilatkoztatás nem állt meg ezeknél a történeti, isteni megnyilvánulásoknál. Az ihletés folyamata révén Isten közvetlenül munkálkodott a prófétákban, apostolokban és általuk (Ef 2:20), hogy lejegyezzék a különleges kinyilatkoztatást, amit így meg lehet jelentetni, terjeszteni az egész világon (2Tim 3:16; Mt 28:20). Az isteni kinyilatkoztatásnak ez a feljegyzése az ó- és az újszövetségi Szentírás, ami Krisztusban adott önkinyilatkoztatására fókuszál (Jn 5:39-40; Lk 24:27).

A Szentírás tehát Isten különleges kijelentésének szerves része, Isten Szava, tekintélyének teljes lenyomatát hordozza. Az Úr a Szentíráson keresztül kívánja minden emberrel megismertetni azt, hogy ki is Ő valójában, mit tett a múltban és mit tesz az üdvösségünkért a jelenben.

Támadások

Sátán többféle stratégiát alkalmazott, hogy aláássa Isten különleges kijelentését. Az egyik ilyen módszer, hogy kételyt támaszt az emberekben Isten Igéjének igazságát illetően. Ám miután Isten Szava újra meg újra igaznak bizonyult, Sátán máshová helyezte a fókusz: a Szentírást az emberi magyarázattól és hagyománytól próbálta függővé tenni. Ez a váltás Isten népe körében még az ótestamentumi időben történt. Emiatt az Újszövetség idején egyeseknek nehezebbé esett elfogadni Jézust, nem mintha a Szentírás bizonytalan lett volna kijelentéseiben, hanem mert Isten Szavát a hagyományokon át akarták szűrni (Mk 7:1-13). Így Sátán elérte hármas célját: „*Isten parancsolatát elhagyjátok*”, „*Isten parancsolatát... félreteszitek*”, „*így teszitek semmivé az Isten beszédét hagyományokkal*” (Mk 7:1-13).

Eleinte - ahogyan ez a zsidók esetében is történt - a tradíció jó szándékú lehetett. Ám ha nem szigorúan bibliai alapelvek alapján szabályozzák, végül bűnhöz vezet: elmozdítja Isten tekintélyét, megpróbálja kontrollálni Őt, az emberi tekintélyt helyezi Isten, országa és kinyilatkoztatása fölé. Ezzel alapjaiban és szándékában rombolja Isten különleges kinyilatkoztatását, amelynek célja bemutatni igaz jellemét, céljait, terveit és az üdvösség útját. Isten szeretete és a kegyelem általi üdvösség helyett az embereknek azt tanították, hogy kövessék a vallási tanítók utasításait, az üdvösség útja pedig sok teherrel jár (Mt 23:4).

Az első keresztények visszautasították a hagyományt, ahogyan azt Krisztus is tette, és a Szentírást újra az eredeti értelmében kezdték magyarázni (Jn 5:39-40; Lk 24:25-27; ApCsel 2:14-32). A későbbi időkben azonban követték a judaizmus példáját, a különböző kulturális, politikai, filozófiai feltételezések alapján kialakították saját igemagyarázatukat. Luther korára a Szentírás és annak magyarázata szigorúan az egyházi tanítóhivatal kezében volt, amely azt képviselte, hogy a Biblia túlságosan isteni, szent ahhoz, hogy „hétköznapi” emberek értelmezzék. Ahogy az írástudók tették Jézus idejében, a római katolikus prelátusok, papok és tudósok az egyház identitásának és egységének álcája alatt állították, hogy nem mindenki képes olvasni és értelmezni a Bibliát. A közemberek, mivel elzárták előlük a Szentírást, nélkülözték Isten igaz ismeretét, híjával voltak a lelkeségnek is. A Biblia igazságainak hiánya következtében szabadon tombolt a bűn, és hamarosan bekövetkezett,

hogy az egyház Isten, az Ő országa és a megváltás módja felett is tekintélyt követelt. Ezt a „röppályát” követve az egyház, akárcsak a régi kor zsidó vezetői, „új” megváltási utat hoztak létre: a cselekedetek általi üdvösség útját. E tanítás szerint az emberek az egyház által üdvözülnek, ha követik utasításait. Az egyház doktrinája a hierarchikus és szentségi rítusok gyakorlásává alakult át, a megváltás tanából pedig vezeklés és búcsúcédulák lettek. Istent megfosztották attól az eszköztől, amelyet pontosan azért alkotott, hogy közvetlenül elérjen minden embert, nevezetesen a Szentírástól.

A *sola scriptura* elv megfogalmazásával a protestáns reformátorok az egyházon belül működő démoni stratégia ellen emeltek szót. Leszögezték, hogy Isten csakis a Bibliát adta különleges kinyilatkoztatásként az egyháznak akkor, és az embereknek meg kell engedni, hogy közvetlenül figyeljenek Istenre azáltal, hogy maguk is olvassák a Bibliát. A *sola scriptura* nem azt jelentette, hogy a protestáns reformátorok kizárták a tudás (megismerés) bármely más formáját, mint a logikát, a művészetet vagy a tapasztalatot. A reformátorok azt értették alatta, hogy a Szentírás Isten tekintélyének kinyilatkoztatása, amely által formálja a világnézetünket, elmondja, hogy ki Ő, mit tett, kik vagyunk mi és mi történt velünk a bűnbeesés után. Továbbá a Szentírás feltárja azt is, hogyan ment meg bennünket Isten, mit vár el tőlünk. Így a tekintélye az egyház tekintélye, sőt minden emberi tekintély vagy tudásforma fölött áll. Isten Igéje alkotta meg az egyházat, nem pedig fordítva.

A *sola scriptura* elve közvetlenül és elválaszthatatlanul kapcsolódik egy másikhoz: a *sola gratia/sola fide* (egyedül kegyelemből/egyedül hit által) elvéhez. Amikor Luther Márton a hagyomány szűrője nélkül olvasta a Bibliát, felfedezte benne Isten valódi jellemét és az üdvösség igazi útját. A Szentírásban a protestánsok meglátták a központi üzenetet, azt, hogy Isten kommunikálni akar az emberiséggel a nagy küzdelem során, Ő a szeretet és az igazság Istene, nem egy zsarnok. Mi fellázdadtunk ellene, Ő meghalt helyettünk. Felajánlotta számunkra igazságának ajándékát, hogy ott lehessünk az országában, ha hit által elfogadjuk ezt.

A liberális támadás

Sátán egy másik stratégiát is alkalmazott, hogy elválassza az embereket Istentől: jó néhány országban magát a protestantizmust hígította fel.

A liberális protestánsok nem tiltották az embereknek a Szentírás olvasását, inkább átértelmezték a Szentírás jellegét. A Bibliát már nem Isten különleges kinyilatkoztatásának, csupán a fejlődő emberi értelem, kultúra és erkölcsiség termékének nevezték. Így a Szentírást már nem isteni Igének tartották, hanem csak emberi szavaknak, képzeletnek, Istennel kapcsolatos spekulációnak, ami a természetes vagy történelmi környezetből ered. Ezért a liberális protestantizmus szerint helytelen a Szentírást Isten Szavaként olvasni, közvetlenül, természetesen, szó szerint és kegyességi szempontból értelmezni. Ugyanúgy, sőt ugyanolyan módszerekkel kell olvasni, mint bármely más irodalmi, történelmi, kulturális, filozófiai művet.

Ebből következően a liberális protestáns teológia hívei a Szentírás hagyományos, protestáns történeti-grammatikai olvasási módszere helyett a történeti-kritikai bibliaértelmezést erőltették. Ez aláássa a *sola scriptura* elvét, hiszen a Szentírást már nem tekintik Isten különleges kinyilatkoztatásának, egyetlen tekintélyes forrásnak, csupán az emberiség által létrehozott sok történelmi, monumentális dokumentum egyikének. Ami még ennél is szörnyűbb: a *sola gratia/sola fide* elvet is aláássák, mert a Szentírást, ami az üdvösség útja, az emberi lánghelmék, erkölcsi és vallási erőfeszítések termékének titulálták. Ráadásul ellentétben a Szentírás kijelentésével (ApCsel 4:12) azt mondják, hogy Krisztus csak az egyik útja az üdvösségnek. Tragikus, hogy sok keresztény felekezetben ez az írásértelmezés és bibliamagyarázati módszer vált uralkodóvá.

Isten a végidei, maradék egyházának tagjaira, a hetednapos adventistákra bízta azt a küldetést, hogy újra hirdessék a *sola scriptura* és a *sola gratia/sola fide* alapvető bibliai elvet.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Gondoljunk a protestáns reformátorok öt *solájára*! Mennyire fogadjuk el ezeket a saját életünkre nézve? Mennyire relevánsak ezek az elvek a körülöttünk jelenlévő vallásokban és kultúrában? Milyen értékkel gazdagíthatja az öt *sola* a környezetünk életét?

HÍRES ÉS GAZDAG EMBEREKNEK ÍRT LEVELEK

Rebeca Ruiz Laguardia

Egy spanyol háziasszony - az édesanyám - egyszer egy olyan idézetet olvasott, ami arra készítette, hogy 35 éven át tartó levelezésbe kezdjen. Jézus eljövételéről írt a spanyol királyi családnak, színészeknek és énekeseknek, sőt még a kubai vezetőnek, Fidel Castronak is.

Ezt az idézetet olvasta: „Az üzletembereknek, a bizalmi állásúaknak, a feltalálóknak, tudósoknak, lángelméknek, az evangélium tanítói közül azoknak is, akik még nem ismerik korunk jelenvaló igazságát - nekik kell elsősorban meghallaniuk a hívást. Tolmácsolnunk kell nekik a meghívást” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 154. o.).

Az idézet elolvasása után az édesanyám tervezni kezdett. Híres emberekkel készített interjúkat hallgatott meg a tévében és a rádióban, olvasott el újságokban és magazinokban. Olyan utalásokat keresett, amelyek lelki érdeklődésre mutattak, és sok lehetőséget talált. Amikor azt hallotta valakitől, hogy „bárcsak tudnék hinni”, vagy „kétkedő vagyok”, vagy „üresség van bennem”, azonnal levelet írt, hogy bemutassa Istent annak, aki így nyilatkozott.

Anyám már nem is tudja megszámolni, hány levelet küldött spanyol elnököknek és kormánytagoknak, püspököknek, papoknak, színészeknek, énekeseknek, íróknak, újságíróknak és elítélteknek. Fidel Castro mellett a címzetek között volt VI. Fülöp spanyol király és Letizia királynő, Albano Carrisi (Al Bano) olasz énekes, valamint Paulo Coelho és José Saramago írók is. Soha nem okozott neki gondot a levelezési címek megtalálása, még az internet előtt sem. Néha az újságcikkek adtak támpontokat. Máskor a televíziós csatornákat, vagy akár a börtönöket hívta fel információért.

Sok választ kapott. Egy püspök ezt írta: „Jobban akarom tanulmányozni a Bibliát, és jobban akarom szolgálni Istent. Talán néhány ponton javítanom kell azon, ahogyan a Bibliát értelmezem.” Isabel orvos volt, de a karrierjét feladva apáca lett, belépett egy kolostorba. Ő hónapokon át telefonon és levélben tartotta a kapcsolatot anyámmal. Az első levelében azt írta: „Annyi bibliai anyagot küldhetsz nekem, amennyit csak szeretnél!” Az anyám így is tett. A magot elvetette, az eredmények pedig Isten kezében vannak.

Két tanúbizonyság

Áttekintés

Kulcsszöveg: Ézs 40:8

Alapige: Zsolt 119:89, 105; Dán 7:25; Ézs 40:8; 54:17; Zak 4:14; Jn 5:39; Jel 11:2-11; 12:6

Bevezetés: Az előző hetek témáinak folytatásaként ez a tanulmány is azzal foglalkozik, hogy mennyire alapvető Isten Igéjének a szerepe, tekintélye és ereje a nagy küzdelemben. Arra fogjuk fordítani a figyelmünket, hogy miként jelképezi Isten Igéjét a két tanúbizonyság, akik zsákruhában prédikáltak az 1260 éves profétai időszakban.

Miután Jézus felemelkedett a mennybe, Sátán Isten Igéje, a Szentírás és Isten népe ellen fordította erejét és energiáját. Az egyház missziója az volt, hogy bizonyosságot tegyen Jézus Krisztusról és Igéjéről, amely Isten jellemének és akaratának kinyilatkoztatása. Jelenések 11-ben Isten Igéjét az ótestamentumi kifejezés szerint a két tanúbizonyság jelképezi (Zak 4:14). Ez a metafora arra utal, hogy Isten Igéjének örökkévaló jelenléte és hatalma van, hiszen isteni eredetű, az Úr a Szentlélek ihletése által közölte az emberekkel.

Nyilvánvaló a párhuzam Jézus és az Ige között: Jézus 3,5 évig szolgált a saját népe részéről tapasztalt elnyomás és üldözések között - az a nép üldözte, amelynek el kellett volna fogadnia Őt -, ugyanúgy a Szentírás is 3,5 profétai évig, azaz 1260 történelmi éven át szolgált a világnak elnyomás közepette, méghozzá éppen azok részéről, akik állították, hogy Isten Igéjének őrzői. Jézus, az Istentől jött Ige meghalt és feltámadt, hasonlóképpen a Szentírás, Isten Igéje is „meghalt és feltámadt”. Ahogy Jézus győzött, úgy fog Igéje is győzni, és Igéje szent alapján állva népe is győztes lesz Őbenne.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmány két fő témára összpontosít:

1. Jelenések 11. fejezetében a két tanúbizonyosság a Szentírást jelképezi. A két tanú az üldözések korában szolgált, a Kr. u. 538-1798 közötti 1260 éves prófétai időszakban.
2. Ennek az időszaknak a végén a két tanú meghalt és feltámadt, ahogy Jézus is meghalt és feltámadt, és ez arra mutat, hogy Jézusban és Igéjének alapján állva Isten végső diadalt arat a nagy küzdelemben.

Kommentár

Zsákruhában prófétálni

Miért ragaszkodnak az adventisták ahhoz a nézethez, hogy a két tanúbizonyosság, vagyis a Szentírás a középkorban elnyomás alatt volt? Vajon az akkori kor embere valóban nem tudott a Bibliáról? Nem bibliai témájú freskókkal díszítették a katedrálisokat és a templomokat? A skolasztikus tudósok nem a Bibliából tanították a diákjaikat az egyetemen? Ezekre a kérdésekre mind igennel válaszolhatunk. Miért ragaszkodunk mégis ahhoz, hogy az 538-1798 közötti időszak az üldözés kora volt, amikor a két tanúbizonyosság zsákruhát, a válság és a megaláztatás szimbólumát viselte?

Mielőtt erre válaszolnánk, bonyolítsuk még tovább a kérdést! Vannak, akik gyorsan rámutatnak, hogy a Szentírás elleni hadjárat már 538 előtt is folyt. A rómaiak üldözték az őskeresztényeket, és igyekeztek kigúnyolni, elnyomni a Szentírás tanításait. Diocletianus (Kr. u. 284-305) pogány császárnak konkrét célja volt a Biblia megsemmisítése. Rendeletbe adta, hogy a keresztények tagadják meg, nyilvánítsák érvénytelennek szent könyvüket. A legtöbb keresztény nem rendelkezett saját Bibliával, de néhányan, akiknek voltak bibliai kéziratok, átadták azokat, hogy nyilvánosan elégezzék és meggyalázzák. Mások azonban inkább meghaltak a hitükért, mint hogy ilyet tegyenek. Isten Igéje azonban tisztelettől övezve és győztesen került ki a sorozatos támadásokból. Az 1260 éves prófétai időszak végén a francia forradalmárok, később pedig minden zsarnoki ateista és kommunista rezsim, célba vették a keresztények Szentírását, hogy megsemmisítsék, mint ahogy Diocletianus tette korábban.

A francia forradalmároknak a saját területükön egy rövid időre valóban sikerült elvenni a Szentírást (Jel 11:7-9). Mint Diocletianus, szintén arra

törekedtek, hogy ellehetetlenítsék Isten Szavát, de ők a teljes megsemmisítését is megkísérelték, ahelyett, hogy túrték volna a két tanúbizonyosság zsákruhában történő prófétálását. Ráadásul a két tanúbizonyosság megaláztatásának 1260 éves időszaka jóval hosszabbra nyúlt az üldözések első két-három évszázadánál meg Diocletianus uralkodása alatt a tíz évig tartó üldözésnél és a francia forradalom pár événél. Ezek miatt máshol kell keresgelnünk a történelemben, hogy rájöjjünk, mit is jelent az, hogy Isten Igéje zsákruhában szolgál.

Két tényt kell hangsúlyoznunk ahhoz, hogy megértsük, mikor és hogyan szolgált zsákruhában a Szentírás két tanúbizonyossága. Az egyik, hogy a két tanú egy 1260 évig tartó időszakban szolgált. Amint a tanulmányunk is részletezi, a hetednap Adventisták ezt úgy értelmezik, hogy a periódus 538-1798-ig tartott, felölelve a Római Katolikus Egyház felemelkedését, megerősödését és uralmát. A másik, hogy a két tanúbizonyosságot nem ölték meg ebben az időszakban, hanem zsákruhába öltöztették.

Zakariásra (Jel 11:4; Zak 4:14), Illésre (Jel 11:5-6) és Mózesre (Jel 11:6) tett utalások azt sugallják, hogy a két tanúbizonyosság zsákruhában történő prófétai szolgálata Isten népének üldözése kontextusában valósult meg. Jelenések 11. fejezete nem állítja, hogy a két tanúbizonyosságot megölték volna az 1260 éves időszak alatt, hanem inkább azt, hogy Isten erőt adott nekik ahhoz, hogy zsákruhában prófétáljanak ebben a periódusban (Jel 11:3). Illés zsákruhát viselt Izrael északi országának lelki válságai idején, amikor a nép tudatosan és szándékosan megváltoztatta Isten törvényét, önmagát helyezve a kinyilatkoztatás fölé és ellenébe. Hasonlóképpen a Római Katolikus Egyházzal kapcsolatban sem az a fő kérdés, hogy az egyházi fölény és üldözés időszakában ismerte-e a Szentírást, vagy használta-e egyáltalán a teológiában. A kérdés az: Milyen volt az egyház viszonyulása a Szentíráshoz az üldözéseknek ebben az időszakában? A hozzáállásuk hasonlított Izraeléhez: ismerték Isten különleges kinyilatkoztatását, de szándékosan fölé helyezték magukat.

A *sola scriptura* protestáns elve hangsúlyozza, hogy a Szentírás Isten teljes, önmagában elegendő, világos önkinyilatkoztatása. Amikor az isteni kinyilatkoztatás kényelmetlen, hátráltató valamilyen emberi terv

szempontjából, akkor Sátán és hamis tanítói behozzák a hagyományt, hogy igazolják a kényelmetlen bibliai szakaszok átértelmezését, vagy egyszerűen új tanításokat, gyakorlatokat tárnak az emberek elé, amelyek durván szembemennek a Szentírással. Az egyházi hagyományt és a tanítóhivatalt tartották a Biblia kizárólagos magyarázóinak és az egyetlen tekintélynek, aminek hatalma van dogmákat alkotni és bevezetni. Ezzel Isten Igéjének jelentőségét igyekeztek csökkenteni, elhomályosították, az egyház ellenőrzése alá helyezték, holott a Szentírás világosan kijelenti, hogy ennek fordítva kell történnie. Ebben a vonatkozásban szemlélve egészen egyszerűen elképesztő kitételek szerepelnek a Katolikus Egyház Katekizmusában.

A Katekizmus szerint Isten önkinyilatkoztatása, „melyet az Atya Igéje által a Szentlélekben valósított meg, jelenvaló és tevékeny marad az Egyházban”, ezért az egyházi hagyomány is része Isten különleges kinyilatkoztatásának, ahogy a próféták és az apostolok, a kettő „szorosan összefonódik és átjárja egymást” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 79-80. pont. <https://archiv.katolikus.hu/kek/kek00050.html#N3>). „Ennek következtében az Egyház, melyre a kinyilatkoztatás továbbadása és értelmezése bízott, »a kinyilatkoztatottakra vonatkozó bizonyosságát nem egyedül a Szentírásból meríti. Ezért mindkettőt egyforma áhítattal és megbecsüléssel kell elfogadni és tisztelni»” (uo. 82. pont).

Igaz, a Katekizmus azt is kiköti, hogy „Isten írott vagy áthagyományozott Igéje hiteles magyarázatának feladata egyedül az Egyház élő Tanítóhivatalára bízott... Ez a Tanítóhivatal nem áll Isten Igéje fölött, hanem neki szolgál” (86. pont). A Tanítóhivatal azonban nemcsak a Szentírásból merít, hanem a Szentírásból és a hagyományból egyaránt (82. pont). Mivel a hagyománynak azonos a tekintélye a Szentíráséval, és mivel kizárólagos tekintéllyel a Tanítóhivatalra (a római pápára és a közösség püspökeire) lett bízva az Isten Igéjének magyarázata (Katekizmus, 100. pont), a Tanítóhivatal egyaránt merít anyagot a hagyományból és a Szentírásból, aszerint, hogy mikor melyik a megfelelő.

Amint Izrael északi országa és Júda tapasztalatai egyaránt mutatják: amikor a hagyományt egy szintre helyezik a Szentírással, akkor nemcsak az történik, hogy a Szentírás alacsonyabb szintre kerül – az isteni-ről az emberi szintre –, hanem végül teljesen semmibe veszik (Mt 15:3-6),

félreértelmezik, hogy illeszkedjen valamilyen emberi elmélethez. Így vész el a tekintélye. A Biblia tekintélyének pontosan ilyen megsemmisítése történt a Római Katolikus Egyházban. Miközben egyre erőteljesebben hangsúlyozták a hagyományt és elfogadták a filozófiai előfeltételezéseket, úgy változtak meg radikálisan a tanításai és a gyakorlatai. Az egyház nem volt már összhangban az apostoli egyház modelljével.

A félreértelmezéssel, valamint a Szentírással szöges ellentétben álló tanításokkal a Római Katolikus Egyház hamisan állította,

- ... hogy hatalma van megváltoztatni Isten nyugalomnapját, a szombatot, a hét hetedik napjáról a hét első napjára áttéve. Ez a negyedik parancsolat tudatos áthágása, és Isten teremtoi, királyi rangjának elhomályosítása;
- ... hogy Krisztus Róma püspökére és a szent egyházi hierarchiára bízta az egyházat;
- ... hogy az egyház szükséges elem ahhoz, hogy Isten üdvözítse a hívőt;
- ... hogy az egyház és a szentek közbenjárhatnak az emberekért, megadhatják nekik az üdvösséghez szükséges érdemeket;
- ... hogy Máriának különleges szerepe van az üdvösség közvetítésében. Közbenjárónak (Mediatrix), Pártfogónak, Segítőnek nevezik, olyan címekkel illetik, amelyeket a Szentírás csak Krisztusnak és a Szentléleknek tart fenn;
- ... hogy az üdvösség cselekedetek által, pl. vezeklés és búcsúcédulák által nyerhető;
- ... hogy a lélek halhatatlan, a pokol örök és van purgatórium;
- ... hogy az újszülötteket meg kell keresztelni;
- ... hogy a kenyér és a bor a mise során valóságosan átváltozik Krisztus testévé és vérévé (átlényegülés);
- ... hogy az úgynevezett laikus hívek nem részesülhetnek a pohárból az áldozás során;
- ... hogy a pap maga is szentség, és részt vesz az üdvösség közvetítésében;
- ... hogy az egyház papjai nem nőülhetnek, kötelező rájuk nézve a cölibátus;
- ... hogy a keresztények tisztelhetnek, imádkozhatnak képeket és szobrokat, sőt tisztelniük és imádkozniuk *kell* azokat, durván megszegve ezzel a második parancsolatot.

Több mint egy évezreden át éltek magukat Isten népének valló emberek a Szentírás és tanításai ilyen megdöbbentő félreértelmezésében, nyílt tagadásában, tehát nem érhet meglepetésként, hogy Isten úgy ábrázolja a Szentírást, vagyis két tanúbizonyosságát, mint akik zsákruhában profétáznak.

Elmondhatjuk, hogy a két tanút nem vallási, hanem világi kontextusban ölték meg (a francia forradalom idején). Mindamellett az ateista francia forradalom maga is egyfajta válasz volt a Katolikus Egyház régóta fennálló törvénytelenységére, ami Isten, különleges kinyilatkoztatása, valamint az üdvösségre olyannyira rászorult emberiség ellen hatott. A nagy küzdelem igen összetett folyamat. Sátánnak az a célja, hogy semmissé tegye Isten kinyilatkoztatását, amelyet Igéjében adott. Még eltökéltebb célja, hogy az egyházban elnyomja Isten Szavát. Ez azonban mindeztidőig nem sikerült, és soha nem is fog! Győzni fog a protestáns *sola scriptura*, a bibliatársulatok és a misszióegyesületek, az adventisták által hirdetett hármas angyali üzenet és a hangos kiáltás. Az Ige egyre tisztábban közvetíti Isten szeretetét!

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

1. Képzeljük el, hogy 700 körül élünk, nagyjából 160 évvel 538 után, amely az 1260 éves prófétai időszak kezdetét jelzi! Azt is képzeljük el, hogy a Biblia kutatóiként, hűséges keresztényekként megértjük, hogy a két tanúbizonyosság elleni, 1260 éves üldözés épp csak elkezdődött, ennél fogva még sok évszázad fog eltelni, mire az üldözés véget ér. Hogyan tartanánk életben a reményt, különösen annak fényében, hogy nekünk, sőt a leszármazottainknak is még akár ezer évig kell várakozni? Hogyan készítjük fel családunk következő generációját a hosszas várakozásra? Hogyan erősítik az ezekre a kérdésekre adott válaszaink a hitünket ma, miközben Jézus eljövételére várunk?

 2. Az egész világra hatott a francia forradalom világnézete, szellemisége, mint ahogy a tettei is, amit a nyugati világban közvetlenebbül lehetett érezni. Nyugaton élve hogyan ünnepelhetjük folyamatosan a két tanúbizonyosság feltámadását és szolgálatát?
-

EGY ANGYAL, NÉGY TALÁLKOZÁS

Nelson Cinco Reis Chitaonga és Calavete Sabonete Ossifo

Kevés ember mondhatja el, hogy angyalt látott. Oyele azonban arról számol be, hogy ő négyszer is látott angyalt. Eltávolodott gyülekezetétől, ahova gyermekkorában járt, és az utóbbi három évben a családjától távol, egy útépitésen dolgozott Mozambikban. A munka nehéz volt, ő pedig az alkohollal próbálta a feszültségét enyhíteni. Egy nap néhány idegen kereste fel munka után, amikor szokása szerint részeg volt. Megkérdezték tőle, tudja-e, hogy a szombat a hetedik nap. Oyele mást válaszolt, mint amit a kérdezői mondtak, de biztos volt benne, hogy ők tévednek, ezért kifakadt: „Bizonyítsátok be!”

Az idegenek elmondták, hogy adventisták, kinyitották a Bibliát, és elkezdtek olvasni a negyedik parancsolatot: „*megemlékezzél a szombatnapról...*” Majd Ezékiel 20-hoz lapoztak: „*a szombat jel köztem és közöttetek...*” Oyelét elgondolkodtatta, hogy gyermekkorától járt templomba, mégsem hallott soha erről. Ahogy újra és újra elolvasta a részt, egy fénylő angyal jelent meg a háza fölött, és így szólt: „Légy erős, jó úton vagy!” A következő éjjel ugyanezt hallotta és látta, mint ahogy a harmadik éjszakán is. Oyele a következő szombaton elment egy adventista imaházba, és attól fogva rendszeresen eljár az istentiszteletekre.

Amikor lejárt a hároméves szerződése, hazatérve meglepetten vette tudomásul, hogy a felesége és a gyermekei egy adventista imaházba járnak. Oyele szombatonként eljár az adventista imaházba, vasárnap pedig gyermekora gyülekezetébe ment. Ekkor az angyal negyedszer is megjelent neki. „Amit tanulmányozol, igaz!” - mondta. Oyele abban a pillanatban eldöntötte, hogy adventista lesz.

Kevés adventista él ott, ahol Oyele, de Isten megáldotta erőfeszítéseit Jézus eljövetelének hirdetésében. Három házi gyülekezet megalapításában segédkezett. „Tegyéél bizonyosságot mindenkinek, még akkor is, ha részegek! - mondta. - Isten téríti meg az embert, és sokan állnak készen arra, hogy elfogadják az evangéliumot. Viszont szükségük van rá, hogy általad érintse meg őket.”

A remény motiváló ereje

Áttekintés

Kulcsszöveg: Ézs 25:9

Alapige: Dán 8:14; 7:9-14; 9:20-27; Mt 13:30, 38-41; 24:27, 30-31;
Róm 13:11; 1Kor 15:51-53; 1Thessz 4:13-18; 2Tim 3:13

Bevezetés: A nagy küzdelem egyik kulcsfontosságú mozzanata a Messiás eljövetele volt. A 70 hetes prófétai időszakban Sátán mindent megtett azért, hogy lerombolja Izraelnek a Messiás első eljövetelére vetett hitét, amely beteljesíti az ótestamentumi ígéretek, próféciaikat és előképeket. Ugyanúgy a 2300 éves prófétai időszak végén is megpróbálták a gonosz erők homályba burkolni annak teljességét az advent előtti ítéletben, amely a mennyei szentélyben kezdődött, és elnyomni, hátráltatni a Messiás második eljövetelének hirdetését.

A 70 hetes prófétai időszak végére volt Istennek egy hűséges népe, amely Simeonhoz hasonlóan „várta az Izráel vigasztalását” (Lk 2:25), illetve Annához és másokhoz hasonlóan „Jeruzsálem megváltását várták” (Lk 2:38). Ez a néhány hűséges személy látta Jézusban a Messiás első eljövetelére vonatkozó ígért beteljesedését. A 2300 év végén is volt néhány hívő ember (pl. William Miller), akiknek a „jelenvaló igazságról” szóló üzenete a Messiás közeli visszatérésére vetett reményre fókuszált. William Miller nem valami filozófiai módszerrel fedezte fel ezt az üzenetet, hanem a Szentírás szó szerinti értelmezése alapján. Ez ismét csak azt támasztja alá, mennyire létfontosságú a Szentírás a nagy küzdelemben.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmány két fő témára összpontosít:

1. A bibliai próféciaik nem adják meg Krisztus második eljövetelének pontos dátumát, azonban a 70 hetes és a 2300 napos próféciaik, amelyek egyaránt összefüggnek Jézus első és második eljövetelével, pontosan teljessé váltak. Ez a pontos teljesség pedig bizonyosságot ad Krisztus második eljövetelére nézve is.
2. Az adventista népet arra hívta el Isten, hogy a Biblia leghosszabb idői prófécijának teljességét hirdesse a világnak. Azt is rájuk bízta,

hogy hívják az embereket: fogadják el a Jézus második eljövetelében való reménységet, s azt, hogy ez az esemény örökre véget fog vetni a nagy küzdelemnek.

Kommentár

Reményt találni a premillenarizmusban

Remény és derűlátás jellemezte a légkört a 19. században az Amerikai Egyesült Államokban; egy új nemzet született az amerikai forradalomból. Az évszázad társadalmi, gazdasági, politikai és technológiai változásokat és vívmányokat hozott, egy új világ hajnalát ígérve. A kor szelleme hatott az ország protestáns, evangéliumi keresztényeire, egészen átjárta vallásukat és gyülekezeteiket.

Az eredmény a posztmillenarista kereszténység lett, reményteljes, optimista eszkatologikus lelkesedéssel.

De mit jelent az, hogy posztmillenarizmus? A kifejezés a „millennium” szóból ered, ami arra az 1000 évre utal, amikor Krisztus együtt uralkodik a szentekkel (Jel 20:1-6). Bár a legtöbb keresztény elfogadja a millenniummal kapcsolatos bibliai tanítást, abban már nem mindenki ért egyet, hogy hogyan kapcsolódik a millennium a második adventhez és az utolsó ítélethez.

Az apostolok kora után élt első teológusok – az apostoli atyák – a premillenarizmust fogadták el, azt a hitet, hogy Krisztus a millennium *előtt* fog visszajönni, és véghezviszi az utolsó ítéletet. (Az adventisták természetesen úgy értik, hogy a millennium alatt a mennyben leszünk.) Hamarosan azonban a későbbi egyházatyák, mint Origenész (Kr. u. 185-253/254) és Szent Ágoston (Kr. u. 354-430) vegyítették a görög filozófiát a keresztény teológiával, és az allegorikus módszert alkalmazták a Biblia olvasására és értelmezésére is. Következésképpen a premillenarizmust *A jelenések könyve* naiv és felületes értelmezéseként utasították el, és inkább egy új teóriát támogattak a millenniummal kapcsolatosan, amit később amillenarizmusnak neveztek el.

Ezen elmélet szerint a millenniumot allegorikus-spirituális értelemben kell magyarázni. Ahogy a görög filozófusok (amely szerint az időnek

nincs különösebb jelentősége a lelkiségben vagy a lét mennyei szférájában), úgy ezek az egyházatyák is arra a következtetésre jutottak, hogy a millennium az egyház életére vonatkozik a Jézus első és második adventje közötti időszakban. Ennélfogva a millennium nem múlt vagy jövő, hanem az egész keresztény érárt jelképezi. Ezen időszak alatt Krisztus lelki értelemben uralkodik a meghalt szentek lelkeivel együtt a mennyben, valamint egyházában a földön. Az egyház Isten országa ezen a bolygón. Krisztus azért dolgozik, hogy egyháza fejlődjön és növekedjen a föld végső határáig, így zúzva szét a gonosz hatalmát. Ám még a második advent előtt Sátán meg fogja rontani az egyházat, ami az antikrisztus fellépéséhez vezet. Jézus ekkor fog visszajönni, megmenti egyházát az antikrisztustól, végrehajtja az utolsó ítéletet, majd megalapítja a dolgok új rendjét. Ezt a megközelítést karolta fel a Római Katolikus Egyház, az ortodox egyházak és néhány protestáns felekezet, mint például az evangélikusok, az anglikánok és a presbiteriánusok.

Posztmillenarizmus

A posztmillenarizmus az, ahogyan e nézetet a 19. századi protestáns egyházak adaptálták, aktuális helyzetükhöz igazították. Az amillenaristákhoz hasonlóan a posztmillenaristák hite szerint is Krisztus a millennium végén fog eljönni. Tőlük eltérően azonban a posztmillenaristák úgy gondolták, hogy a millennium valóságos, szó szerinti 1000 évet jelent. Ez az időszak nem a teljes keresztény érárt jelenti, hanem csak az utolsó 1000 esztendő Krisztus eljövele előtt, amikor Krisztus a Szentlélek és az egyháza által fog munkálkodni azon, hogy az egész világra eljusson az evangélium, és megalapítja az ezeréves birodalmat. Amint a világ népességének nagy része elfogadta az evangéliumot, a gonosz hatalma és ellenőrzése megszűnik, a világ pedig lassan eljut az aranykorba, a béke, az igazság, a becsület, a szeretet és a jólét időszakába, ami előíze lesz Isten örökkévaló országának. Tekintettel az emberi természetre ez igen optimista nézet az egyének és a társadalom számára, és a posztmillenaristák nem olyan kort vizionálnak, amikor az egyház korrump lesz, vagy amikor az antikrisztus fogja uralni és elnyomás alatt tartani az egyházat és a világot. A millenniumot követi Krisztus második eljövele, az általános feltámadás, az utolsó ítélet és Isten örök országának megalapítása.

A 18. században sikeresen terjedt az evangélium a világban, ennek alapján a 19. századi posztmillenaristák arra a következtetésre jutottak,

hogy a millennium ugyan a jövőben lesz, de nagyon közel, karnyújtásnyira. Sőt mi több, mivel úgy hitték, a millenniumi királyságot az egyház által fogja megalapítani Krisztus, a protestánsok felgyűrték ingujjukat, és keményen kezdtek dolgozni azért, hogy a millennium még az ő életidejükben elérkezzen. Változás és fejlődés szele lengte be Amerikát. Egyre több bibliatársulat alakult, amelyek Bibliát és keresztény irodalmat nyomtattak. Misszionáriusokat küldtek a tengerentúlra, hogy készítsék a világot az evangélium elfogadására és az Isten országába való belépésre. Ezzel a fejlődéssel párhuzamosan a technika világában is különleges fejlesztések történtek, amelyek Amerikában és máshol a világon elősegítették az életminőség javulását. Mértékletességi egyesületek alakultak, amelyek célkitűzése az volt, hogy az alkoholtól való tartózkodás által javuljon az emberek egészsége. Felfigyelve arra, hogy nincsenek nagy kiterjedésű háborúk, a politikai pártok és mindenféle társadalmi mozgalmak alapvető szociális változtatásokat sürgettek, amelyek összhangban voltak (lettek volna) Isten millenniumi országának megalapításával.

Nem mindenki osztozott azonban a többség posztmillenarista lelkesezésében. Az apostolok és az apostoli atyák eredeti premillenarista hitét a 16. században felelevenítették az anabaptista reformátorok, ezt folytatták néhányan a 18. századi angol evangéliumi keresztények közül, majd ez a 19. század első felében terjedni kezdett Észak-Amerikában. Ekkor a biblikus premillenarizmus legjelesebb képviselői William Millerék voltak, a nagy csalódás után pedig a hetednapos adventisták lettek. A posztmillenaristákhoz hasonlóan az adventista premillenaristák is hitték, hogy a millennium 1000 valóságos, szó szerinti évet jelent, a millennium a jövőben lesz és hamarosan kezdetét veszi.

Hetednapos adventisták

A posztmillenaristáktól eltérően azonban a hetednapos adventista premillenaristák úgy gondolták a Biblia alapján, hogy az Úr napja előtt rosszabbra fordulnak a dolgok Isten népe számára (2Pt 3:3-13); Jézus a millennium előtt fog visszajönni (Jel 19:11-16), hogy megmentse üldözött egyházát, feltámassza azokat, akik hittek benne és elvigye őket magával a mennybe (1Thessz 4:13-18). Ott Isten népe nemcsak uralkodni fog Krisztussal együtt (Jel 20:4, 6), hanem Istennel részt vesz a gonoszok feletti ítéletben is (Jel 20:4; 1Kor 6:2). Erre az időszakra vonatko-

zóan a gonoszról ezt a leírást olvashatjuk: „Mégfogta a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözte ezer esztendőre” (Jel 20:3) a földön, „*hogy többé meg ne tévessze a népeket*” (Jel 20:4). A „népek” azokra a gonoszokra utal, akik nem támadnak fel az ezer év végéig (Jel 20:2, 3, 5). Amikor a millennium alatti ítélet véget ér, Jézus visszatér a földre minden szentjével együtt. Feltámasztja a gonoszokat (Jel 20:5, 7, 13) és végrehajtja az utolsó ítéletet (Jel 20:11-12). Sátán még utoljára igyekszik elhíttetni a gonoszokat, rávenni őket az Isten elleni harcra, hogy erővel bevegyék az Ő városát (Jel 20:7-9). Ez lesz a nagy küzdelem csúcspontja; Krisztus végrehajtja az ítéletét, és a gonoszok, Sátán, az angyalai és maga a halál is a tűz tavába vettetnek (Jel 20:9, 10, 14-15), és örökre megsemmisülnek.

Miller és a hetednapos adventisták nem osztoztak posztmillenarista kortársaik derűlátásában az emberi természetre vonatkozóan, abban, hogy ragyogó, utópisztikus jövő vár az emberiségre. Ám ez nem azért volt, mintha Miller és az adventisták antiszociálisak, pesszimisták vagy negatívak lettek volna természetüknél fogva, képtelenek arra, hogy örüljenek az emberiség fejlődésének és reményének. Miller és a hetednapos adventisták úgy jutottak a premillenarista értelmezésre, hogy a Bibliát szilárd, szó szerinti, történeti-grammatikai módszerrel tanulmányozták. Ezen az alapon utasították el az amillenarizmust és a posztmillenarizmust, mert ezek a tantételek nem a Bibliában gyökereznek, hanem az ősi görög filozófiából merített előfeltételezésekben vagy a kortárs társadalmi-gazdasági-politikai tanulmányokban. Az amillenaristák és a posztmillenaristák kijelentései nemcsak hiányoznak a Bibliából, hanem még ellent is mondanak a bibliai tanításoknak, így torzítva el az evangéliumot és támasztva hamis reményt. Miller és a hetednapos adventisták is vágytak a reményre, de olyan reményt akartak, ami Isten Igéjének szilárd alapján nyugszik.

Néhány évtized telt csak el, és a 20. század két világháborúja és a hidegháború el is oszlatta a posztmillenarista derűlátást az emberi természetről és arról, hogy Isten gazdag békebirodalmába csak úgy fokozatosan beszélhetünk. A legtöbb evangéliumi keresztény visszatért a premillenarizmusához. Igaz, hogy ezt is átcsomagolták és eltorzították, mert belecsúsztak a diszpenzacionalizmus tanának egyáltalán nem biblikus csapdájába. Az evangéliumi keresztények premillenarizmusához való visszatéré-

sének a puszta ténye jelzi, hogy sem az amillenarizmus, sem a posztmillenarizmus nemcsak nem biblikus, hanem elégtelen és kiábrándító magyarázat a végidei eseményekről. A remény egyetlen valódi alapja a biblikus premillenarizmus. Azt tanítja, hogy mivel az emberiség nem képes önmagát vagy a világot megmenteni, Jézus a történelem legnehezebb időszakában fog eljönni. A millennium előtt megment bennünket a gonosz utolsó támadásaitól, az Ő seregei fogják örökre lezárni a nagy küzdelmet.

Gyakorlati alkalmazás

1. Milyen szempontból jelent reménységet Jézus Krisztus második eljövetele a mi vallási és/vagy kulturális közegünkben? Hogyan tudjuk elmagyarázni a szomszédainknak, hogy Jézus eljövetele az emberiség egyetlen reménysége?

2. Mennyire releváns a bibliai idői próféciák teljesedése (mint a 2300 éves jövendölés) a mi vallási/kulturális közegünkben? Gondoljunk ki és javasoljunk olyan módszereket, amelyek segítségével érthetővé tudjuk ezt tenni a körülöttünk élő embereknek!

3. William Miller egyedi módszert alakított ki a Biblia olvasására és értelmezésére. Te milyen módszerrel olvasod és értelmezed a Szentírást? Ha kialakítottál ilyet, oszd meg a szombatiskolai osztályod tagjaival saját logikus igeértelmezési módszeredet! Hogyan javított az életeden, a családot és a környezetet életén a Biblia igazsága?

SZÍVEK MEGNYITÁSA

F. Edgar Nunes

Egy szombaton két szíriai menekült látogatta meg az egyik kanadai gyülekezetünket. Lelkészként örülök, ha valaki eljön a gyülekezetbe, de különleges volt egy olyan anyát és lányát köszönteni, akik egy másik világvalláshoz tartoznak. Hogyan hallottak rólunk? Ki hívta meg őket?

Kiderült, hogy Shirley, a gyülekezetünk egyik tagja barátkozott meg velük korábban. Shirley-nek nagy szíve van, kedves mosolyától minden akadály elolvad. Ott segít, ahol csak tud, az embereket megindítja kedvessége és együttérzése. A szír anya és lánya, Eman és Heba készségesen fogadták a vacsorameghívást a család asztalához, majd eljöttek a gyülekezetbe is.

Az istentisztelet után az udvaron beszélgettünk. Eman és Heba örömmel vették, hogy imádkozom értük. Megkérdeztem tőlük, hogy elfogadnák-e János evangéliumát arab nyelven. „Nem sértődöm meg, ha visszautasítják” – jegyeztem meg. Az édesanya azt felelte, hogy prófétának tekintik Jézust, ezért el fogják olvasni.

Néhány nap múlva Shirley felhívott, és megkérdezte, hogy meglátogatnék-e egy szudáni családot. Shirley-nek az idegenek iránti őszinte szeretete egyre-másra megnyitja a szíveket. Az ő esete arra indít, hogy kövessük Krisztus példáját. „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételen. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem«” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. 91. o.)!

Shirley az emberek között forgolódik, meghallgatja, szolgálja őket, önzetlen szeretetet és elfogadást tanúsít, amitől a legfélelmetesebb akadályok is leomlanak. Mi is tehetjük ezt minden nap. „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:35) – mondta Jézus.

A szentélyből sugárzó fény

Áttekintés

Kulcsszöveg: Zsid 8:1-2

Alapige: 2Móz 25:8-9, 40; 3Móz 16:21, 29-34; 23:26-32; Dán 7:9-10; Mt 25:1-10; Zsid 8:1-6; 9:23-28; 10:16; Jel 11:19

Bevezetés: Az Ó- és az Újszövetségben egyaránt hangsúlyos a szentély témája, ezért meglepő, hogy sok keresztény csaknem két évezreden át szem elől tévesztette a mennyei szentély tanítását. A hetednap Adventisták ráébredtek, hogy a mennyei szentély tana nem csupán fontos bibliai téma, hanem más tanításokhoz kapcsolódó bibliai teológiának is központi eleme, mégpedig az alábbiaké:

- az Istenről, jelleméről, teremtéséről, munkájáról és kormányzatáról szóló tanítás
- a gonosz eredetéről és a nagy küzdelemről szóló tanítás
- a Krisztusról, földre jöveteléről, testté válásáról, életéről, szolgálatáról, haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről szóló tanítás
- a végső eseményekről, Krisztus második eljöveteléről, az utolsó ítéletről és mindenek helyreállításáról szóló tanítás
- az egyházzal, különösen a Jézus második eljövetele előtti végidőben élő maradékról szóló tanítás

A mennyei szentélyre és a nagy küzdelemre vonatkozik a Biblia leghosszabb idői prófécija a 2300 évről (Dán 8:14). Ez megismertet bennünket a mennyei szentély elleni támadással, valamint az Isten ítéletének és mindenek helyreállításának napján történő megtisztításával. Az adventisták azonban nem csak elvont képként gondolnak erre a prófécia, mint aminek semmi alapja vagy teljeseése nincs a valóságban. Úgy értelmezik, hogy ez a prófécia a történelemben, a 19. század közepén, 1844-ben teljeseedett, ami mindenkit arra szólít, hogy fogadja el Jézus érte hozott, engesztelő áldozatát, mielőtt Ő befejezné közbenjárói szolgálatát a mennyei szentélyben.

A 2300 éves prófécia teljesevése különösen fontos az adventisták számára, mert hisszük: Isten hívta el a maradék egyházat, hogy hirdessük a világnak e prófécia teljesevéését, Jézus visszajövetelét és a nagy küzdelem közelgő lezárását. Így a 2300 éves prófécia üzenete „az örökkévaló evangélium” magva (Jel 14:6). A jó hír a hármias angyali üzenet összefüggésében Isten végső, szeretetteljes hívása az emberiség felé. Isten arra kéri a földön élő bűnösöket, hogy forduljanak hozzá, mert így megmenekülhetnek Jézus vére és a mennyei szentélyben végzett szolgálata által.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmányunk két fő témára összpontosít:

1. Az Ótestamentum földi szentélye nem csupán Izrael kultúrájának része volt. Legfőképpen a mennyei szentélyre és Jézusnak az emberiségért végzett/végzendő szolgálatára mutatott.
2. Ezáltal a mennyei szentélynek központi szerepe van az egyetemes és örökkévaló evangéliumban, az emberiség megváltásában és az egyház missziójában.

Kommentár

A 2300 éves prófécia lepecsételése

Jézus első és második eljövetele szorosan kapcsolódik a szentélyhez, úgy a földi, mint a mennyei szentélyhez. Amikor Mária és József elvitték Jézust a jeruzsálemi templomba, Simeon és Anna ott szolgáltak (Lk 2:25-38). Tudták, hogy a Messiás el fog jönni a templomba. Lukács beszámolója szerint, miközben várták a Messiás első eljöveteléről szóló, Istentől származó ígélet teljesevéését, Simeon „a Lélek indításából éppen akkor ment a templomba, amikor a gyermek Jézust szülei bevitték” (Lk 2:27), Anna próféta nő pedig „el sem hagyta a templomot, hanem éjjel és nappal böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgált” (Lk 2:37).

A leghosszabb bibliai prófécia, amely a 2300 évről szól (Dán 8:14), a mennyei szentélyre összpontosított (Dán 8:10-12). Ezt a próféciát „pecséttel látta el”, vagyis hitelesítette (Dán 9:24) Jézus első eljövetele. Miután Dániel megkapta a 2300 évről szóló látomást, csodálkozott rajta, nem értette (Dán 8:27). Mivel jó néhány évig magyarázat nélkül maradt ez a látomás, Dániel arra a dátumra irányította figyelmét, ami úgymond kéznél volt: Jeremiás próféciájára, „*hogy hetven esztendőnek kell eltelnie a rommá lett Jeruzsálem fölött*” (Dán 9:2; vö. Jer 25:11-12).

Dániel imádkozott Jeremiás 70 évről szóló próféciaja teljesedéséért, könyörgött a Mindenhatóhoz, hogy mentse meg népét (Dán 9:3-19): „*ragyogtasd arcodat a szent helyre, amely elpusztult*” (Dán 9:17). Dániel örömeire Isten elküldte hozzá Gábrielt, hogy utasításokat adjon neki (Dán 9:21-22). Gáriel azonban Dániel imájára adott válaszában először nem Jeremiás 70 évről szóló prófeciájára összpontosított, hanem így buzdította: „*Gondold meg azért a szózatot, és értsd meg a látomást!*” A kérdéses látomás nyilván a Dán 8:14-ben szereplő jövendölés, hiszen Gáriel nem 70 szó szerinti hétről, hanem 70 prófétai hétről (Dán 9:24), vagyis 490 évről beszél. Dániel látomásában a 490 évet csak a 2300 évből lehet meghatározni vagy levonni (Dán 8:14), nem pedig a jeremiási, 70 hétről szóló prófeciából. E számítás szerint Gáriel arra az eseményre is rámutatott, amely a 70 prófétai hét és így a 2300 év kezdetét jelentette, ami a Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezése (Dán 9:25), ez pedig Kr. e. 457-ben történt. Így a 70 prófétai hétről szóló prófécia a 2300 éves prófécia első része, a két időszak egy nagy prófeciát alkot.

Itt Gáriel végül válaszol Dániel kérdésére és imájára Jeruzsálem helyreállításával és újjáépítésével (Dán 9:25), valamint Isten szent hegyével kapcsolatban (Dán 9:20). Azonnal elmagyarázza, hogy a jeremiási, 70 hétről szóló jövendölés csak egy jóval hosszabb prófécia kezdete, vagyis a 70 prófétai hét, majd a 2300 év kezdete. A figyelmet továbbra is a nagyobb prófeciára fordítva Gáriel folytatja a magyarázatot arról, hogy ez a 70 prófétai év vagy 490 valóságos év „*van kiszabva népedre és szent városodra*”, mégpedig különleges céllal, „*a Messiás-fejedelemig*” (Dán 9:25).

A 490 év vége vagy célja a Messiás első eljövetele. Gáriel kifejti, hogy a Messiás munkájának célja „*hogy megszűnjön a törvényszegés, és véget érjen a bűn, eltöröltessék az álnokság, és eljőjjön az örökkévaló igazság... és felkenjék a szentek szentjét*” (Dán 9:24). A 70. prófétai héten a Messiás „*sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felénél véget vet a véresáldozatnak és az ételáldozatnak*” (Dán 9:27). Egyedül Jézus áldozata jelenti a meggyőző teljesedését ezeknek az eseményeknek, mert Ő „*a Messiás-fejedelem*” (Dán 9:25), „*az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit*” (Jn 1:29), akit kiirtanak és „*senkije sem lesz*” (Dán 9:26).

Ilyen értelemben indítja a 70 hetes prófécia a 2300 évről szóló próféciát. Biztosak lehetünk abban, hogy a 2300 éves prófécia, amely a szentély megtisztításáról szól, teljeseedett 1844-ben, mert a 70 hetes prófécia (Dán 9:24-27) is pontosan teljeseedett a Messiás áldozati halálával a 70. hét közepén, Kr. u. 31-ben. A 70 hetes prófécia a Messiás áldozati halálával teljeseedett a földi szentélyre vonatkozóan, a 2300 éves prófécia pedig azzal fog teljeseadni, hogy a Messiás megtisztítja a mennyei szentélyt. A prófécia két része összefügg a Messiás két eljövételével: a 70 hetes prófécia Krisztus első eljövételével, míg a 2300 éves prófécia a második eljövételével.

A szentély tanának elvesztése

A szentély a Szentírás egyik legfontosabb témája és tanítása. A Biblia két szentélyről beszél: egy földiről és egy mennyeiről. Mindkettő alapvető részleteket tár fel Isten jellemét illetően, a nagy küzdelemről, a megváltásról. Így a két szentély annak a helynek a jelképe, ahonnan Isten kinyilatkoztatja magát népének, közöttük lakozik és felettük uralkodik. A szentélyben találkozott Isten Izraellel, és ők imádatlal válaszoltak. Hasonlóképpen a mennyei szentély kozmikus szinten szolgálja Isten országát. Isten ezen a központi helyen állította fel trónját. Kinyilatkoztatta magát a világegyetem lakóinak, gyakorolta szuverenitását és biztosította szükségleteiket.

Ám amikor a bűn belépett a világegyetembe, a mennyei szentély része lett a megváltás tervének, mert ott végezték az áldozati és közbenjárói szolgálatokat. Így a két szentély nem független egymástól, tipológiai kapcsolat van köztük: a földi szentélyt kifejezetten azzal a céllal építették, hogy ábrázolja és magyarázza a mennyei szentély jelentőségét, szerepét.

Kozmikus dualizmus

A kereszténység az első századokban átvette a görög filozófia egyes tanításait, beleértve a dualizmus alapfogalmát. Eszerint egész létezésünk két szférában zajlik: a földi és a mennyei szférában. Ez a kettő azonban radikálisan és lényegét tekintve különbözik egymástól. Miközben a földi szféra anyagi, ideiglenes és térbeli, addig a mennyei tartomány anyagtalan, időtlen és nem térbeli. Más szóval a mennyei szférában nincs fizikai létezés vagy személyes kapcsolat. Mivel a két szféra között nincs kom-

munikáció vagy kapcsolat, az emberek csak úgy juthatnak a mennyei szférába, ha minden szempontból megszabadulnak földi létüktől. Akár úgy is mondhatnánk, hogy megszűnnek létezni emberként, de valahogy túlélnek test nélküli lélekként vagy gondolatként, aminek már nem számít idő és tér. Egyértelmű, hogy ehhez el kell fogadni azt a tételt, hogy az embernek van egy fizikai teste és egy halhatatlan, teljesen autonóm lelke. Amikor a korai keresztények magukévá tették ezt a világnézetet, már nem gondolhattak a valóságos, mennyei szentély létezésére. Nehéz volt még a valóságos űrt is elképzelni, nemhogy azt, hogy Jézus emberi formában megjelent a földön. Amikor a korai keresztények olvastak a Szentírásban a mennyei szentélyről, egyszerűen allegóriának vették vagy lelki síkra terelték a kérdést, és arra a következtetésre jutottak, hogy az izraelita szentély az egyház előképe. A magasztos, emelkedett teológiához egyszerűen „nem illett” a szó szerinti, valóságos mennyről beszélni.

Igaz, a korai és középkori keresztények voltak némi párhuzamot a szentély áldozati rendszere és Krisztus halála között, de a görög filozófia hatása miatt nem tudták elképzelni azt, hogy Krisztus a mennyei szentélyben közbenjár az emberiségért. Emiatt a Római Katolikus Egyház Krisztus közbenjárói szolgálatát az egyházra és annak papságára alkalmazta. Krisztus a mennyei szentélyben közbenjárói szolgálatot végez. Ennek elbitorlása tragikus módon még Krisztus áldozatát is aláásta. Isten azonban úgy munkálkodott a reformáció mozgalmi által, hogy népe visszatérjen a Szentírás szó szerinti tanulmányozásához. Az advent mozgalom pedig újra a figyelem középpontjába állította a mennyei szentélyről szóló tanítást, és az emberek ismét felfedezték a szentély tanát a próféciaiban és *A zsidókhöz írt levélben*.

Tehát hetednapos adventistaként a küldetésünk, hogy őrizkedjünk a megalkuvástól Isten Igéjével kapcsolatban. Hívjuk fel a keresztényeket és a világot, hogy irányítsák figyelmüket Krisztus földi áldozatára és most a mennyei szentélyben végzett közbenjárására.

MENEKÜLÉS A GYÜLEKEZETBŐL - I. RÉSZ

Andrew McChesney

Aneliya semmiképp nem akarta betenni a lábát keresztény gyülekezetbe, mivel nem keresztény világvallásban nőtt fel. Több mint 40 éven át járt oda istentiszteletre. Ezért megdöbbent, amikor egy idegen egy Bibliát ajánlott a férjének és 20 éves fiának, Rosennek, aztán meghívta őket az esti előadásra.

Aneliya ódzkodott attól, hogy elmenjen, de a férje és Rosen menni akart. „Gyere, eszünk ott valamit és meghallgatunk néhány dolgot” - mondták. Végül a menekült család mind az öt tagja elment az előadásra az egyik európai városban. Az előadáson Aneliya azt hallotta, hogy Jézusról beszélnek, de egyáltalán nem értette az egészet. Rosent azonban lenyűgözte az előadás, és elkezdett ismerkedni a Bibliával Paul segítségével, akitől a Bibliát kapták az utcán. Felkészült a keresztségre.

Rosen meghívta az édesanyját a keresztségre, de ő nem volt hajlandó elmenni, így a fiú nélküle keresztelkedett meg. Később Aneliyának és a családjának el kellett hagyni a bérelt lakásukat. Volt pénzüik másikat bérelni, de nem találtak megfelelőt, pedig a gyülekezeti tagok is segítettek nekik a keresésben. Átmenetileg beköltözhetek a gyülekezet egyik gyermekiskolai termébe.

Aneliya mindenképpen szerette volna elkerülni a gyülekezetet, de nem volt más választása. Hét hónapig laktak ott, ez idő alatt Paul rendszeresen látogatta a családot, olvasott nekik a Bibliából. Aneliya azon töprengett, hogy miért olvas nekik a Bibliából, hiszen az ő vallásuk az igazi. „Hogyan segíthetne a Biblia abban, hogy albérletet találjunk? Miért nem találunk egy albérletet?” - kérdezte.

Szombaton a lelkész meghívta a családot az istentiszteletre, de amikor elkezdődött, Aneliya kirohant az ajtón, azonban 22 éves fiát, Szergejt megérintették a hallottak, megkeresztelkedett.

Miután a család új albérletet talált, mindkét fiú könyörgött Aneliyának, hogy fontolja meg a Jézus melletti döntést.

Isten uralmának alapja

Áttekintés

Kulcsszöveg: Jel 12:17

Alapige: Péld 28:9; Préd 12:15-16; Ézs 51:7; Dán 7:25; 12:17; 13:15-17; 14:6-12

Bevezetés: A nagy küzdelem és a mennyei szentély témái elválaszthatatlanul összefonódnak Isten törvényének és a szombatnak a témájával, ami a törvény része. A nagy küzdelem Lucifer hamis vádjaival kezdődött, amelyeket Isten jelleme, törvénye, kormányzatának elvei ellen hozott fel. A lázadó angyal azt hirdette, hogy függetlenek lévén teljes mértékben képesek vagyunk saját fogalmainkkal meghatározni az élet értelmét, és úgy alakítani emberi kapcsolatainkat és társadalmainkat, ahogy akarjuk. Végeredményben ez istenkáromlás, azt a világos vágyat fogalmazza meg, hogy zárjuk ki Istent az életünkből, kapcsolatainkból, sőt még az univerzumból is. Ennélfogva nem legalizmus vagy cselekedetek általi üdvösség kérdése, ha ragaszkodunk Isten törvényéhez. Isten törvénye a jellemének kifejeződése, a törvény tehát a nagy küzdelem kellős közepében van.

Isten törvényének védelme a mennyei szentélyben uralkodó Isten jellemének a védelme, teremtői rangjának, az univerzum jog szerinti királyának védelme. Isten törvényét magasra emelni azt jelenti, hogy értjük: Isten az erkölcsi mérce egyetlen forrása és az élet értelme. Istent és az Ő életelveit elhagyni káoszhoz és örök halálhoz vezet. Ezért a hetednap adventisták az alábbi bibliai igazságokat hirdetik:

- Isten törvényének változhatatlansága
- A szombat, mint Isten teremtői és királyi voltának jele
- A mennyei szentély, mint Isten kormányzatának és a megváltásnak a székhelye
- Az advent mozgalom Isten maradék egyháza, amelyet azért hívott el, hogy utolsó megtérésre szólító késztetését közvetítse az embereknek

A Hetednapi Adventista Egyház missziójának központi része a hármaskorú üzenet Jelenések 14-ben. Ezek jelzik, hogy a nagy küzdelem döntésre készítet két, egymással szöges ellentétben álló alapelv között: vagy Sátánét választjuk, amely a kárhozatba visz, vagy Istenét, amely életre vezet.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk négy fő témát hangsúlyoz:

1. Isten törvénye, amelynek a szombat is része, örökkévaló és változhatatlan, mert Isten lényét, jellemét, rangját – mint Teremtő és a világ-egyetem Királya –, valamint az életre és a kapcsolatokra vonatkozó elveket jelzi.
2. A mennyei szentély Isten kormányzatának és az általa biztosított megváltásnak a királyi székhelye.
3. A nagy küzdelem azért kezdődött, mert Lucifer el akarta bitorolni Isten rangját és tekintélyét.
4. A földön zajló nagy küzdelem vége felé Isten elhívta, megalapította maradék egyházát, és ránk bízta az emberiségnek szóló, utolsó kegyelmi üzenet hirdetését. Mindenkit hív: fogadják el, hogy Ő a Teremtő, a Megváltó és az Úr, az élet egyetlen forrása és útja.

Kommentár

A kereszténység és Isten törvénye

Sok kereszténynek vegyes érzései vannak Isten törvényével kapcsolatban. Egyrészt bizonyos fokig egyetértenek azzal, hogy Isten törvénye jó és szükségszerű. Még Luther Márton is, akiről sok protestáns úgy tudja, hogy negatívan viszonyult a törvényhez, a Nagy Kátéban jelentős terjedelmű részt szentelve fejtegeti Isten törvényének fontosságát a keresztény életben. Az előszóban elismeri, hogy sok esetben, ahol csak lehetséges, idézte a Tízparancsolatot a Mi Atyánk imádsággal, az Apostoli hitvallással és a Zsoltárokkal együtt.

Másrészt: a történelem során sokszor előfordult, hogy a keresztények okot kerestek és találtak nemcsak Isten törvénye jelentőségének csökkentésére, hanem megváltoztatására is. Az őskeresztények idejében és a középkorban a teológusok viszonylag könnyen meg tudták változtatni a szombatot. Miért? A szentélyhez hasonlóan a dualizmus és a görög filozófia világnézetének integrálása tette lehetővé a szombat elutasítását

is. Amennyiben a mennyei szféra tér nélküli, ahogy azt a görög filozófia állítja, akkor teljesen értelmetlen volna a szó szerinti szentély létezése, ami helyet foglal. Jézus valóságos, teret kitöltő, anyagi testben való mennybemenetele szintén elfogadhatatlan a görög filozófia számára.

Hasonlóképpen ha a mennyei szféra időtlen, akkor a szó szerinti, valóságos szombat szent időszakként való elfogadása egyáltalán nem kötődik Istenhez és a valláshoz. Ám a szombat túlságosan egyértelmű téma a Bibliában ahhoz, hogy félre lehessen söpörni. Emiatt sok őskeresztény és középkori hívő az allegorikus írásmagyarázati módszert választotta, az egyetlen, ami kibékíti egymással a görög és a biblikus világnézetet. Eszerint a bibliai tanításnak nem a valóságos, hanem a lelki, transzcendens, időtlen jelentése a legfontosabb. Arra a következtetésre jutottak tehát, hogy a keresztényeknek nem kell megünnepelniük a szó szerinti szombatot. Ehelyett lelki jelentéssel ruházták fel, mint ami az Istenben való megnyugvás elvont, örökkévaló jellege. Nem csoda hát, hogy a középkorban a keresztények nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget Isten törvényének.

A reformátorok változtattak ezen az irányon, hiszen visszatértek a Szentírás szó szerinti értelmezéséhez. A keresztényi életben központi szerepet tulajdonítottak a Tízparancsolatnak, ami már a katekizmusban is helyet kapott. Ám még ezekben az iratokban is csak részleges tekintélyt adtak Isten törvényének. Luther például hangsúlyozza ugyan, hogy fontos a Tízparancsolat a keresztény életében, de csak jó néhány bekezdéssel később említi a szombat parancsát. A Nagy Kátéban arra a következtetésre jut, hogy a szombat egy őszövetségi rendelkezés, már nem vonatkozik a keresztényekre, akiket Krisztus felszabadított ez alól. Bár nagy teológus, reformátor volt, mégsem tudott teljes mértékig megszabadulni a görög filozófia előfeltételezéseitől és a hagyományos keresztény gondolkodásmódtól.

A modern időkben a diszpenzacionalizmus talált egy újabb indokot vagy kiutat arra, hogyan kisebbítsék Isten törvényének jelentőségét a keresztények szemében. A diszpenzacionalizmus alapvető tanítása, hogy a megváltás történetét különböző diszpenzációkra vagy időszakokra lehet osztani. Ez nem csupán a megváltás történetének korszakokra való felosztását jelenti, hanem azt is, hogy Isten minden diszpenzáció-

ban egy külön szövetséget köt egy bizonyos embercsoporttal. Különleges kinyilatkoztatást és eltérő feladatot ad nekik, mint másoknak, akikkel korábban kötött szövetséget. Az egyik ilyen diszpenzáció a törvény, amelynek időszaka a Sínai-hegytől Jézus haláláig tartott, ennek jellemzője a szövetség és a Sínai-hegynél kötött törvény. A diszpenzacionalisták szerint Isten a törvényt csak Izraelnek adta, de a Sínai-hegyen történt események előtt, illetve a Krisztus után élt embereknek nem. Emiatt vélik úgy, hogy Isten törvénye és a szombat már nem érvényes a keresztényekre nézve.

Az Isten törvénye jelentőségének kisebbitését, illetve teljes elutasítását célzó próbálkozások végül a fenevad bélyegéhez, Isten törvényének emberi vagy démoni törvényekkel való helyettesítéséhez vezetnek, még a kereszténységen belül is. Így cserélik fel a szombatot a hamis nyugalomnappal. A fenevad bélyege pontosan képviseli Sátán kezdeti szándékát és célját a nagy küzdelemben: elvetni Isten tekintélyét, törvényét, és azok helyébe állítani a saját tekintélyét és törvényét. Hetednapi adventistaként feladatunk hirdetni a hármasság üzenetét, amely arra hívja az embereket, hogy térjenek vissza Isten országába, fogadják el és emeljék magasra az Ő törvényét, utasítsák el Sátán bélyegét és a fenevad hatalmának tekintélyét, csatlakozzanak Isten végidei maradék népéhez, akik várják Krisztus közeli visszatérését (Jel 14:6-12). Ezért szól egy egész hitelvünk Isten törvényéről:

„Isten törvényének nagy alapelveit a Tízparancsolat foglalja össze, és Krisztus élete is ezt szemlélteti. A Tízparancsolat Isten szeretetét, akaratát fejezi ki, és meghatározza az ember magatartását és kapcsolatait. Ez minden korban, minden emberre kötelező. A törvény az Isten és népe közötti szövetség alapja és Isten ítéletének zsinórmértéke. A Szentlélek munkája által rámutat a bűnre, vágyat ébreszt a Megváltó után. A megváltás nem cselekedetekből, hanem kegyelemből van, és a kegyelem gyümölcse a Tízparancsolat betartása. Az engedelmség fejleszti a keresztény jellemet és boldogságot ad. Ez bizonyítja az Úr iránti szeretetet és az embertársakkal való törődést. Az engedelmes hit Krisztus életet átalakító hatalmát mutatja be, így erősíti a keresztény bizonyosságtételét” (19. tantétel: „Isten törvénye” Itt: <https://adventista.hu/kik-az-adventistak/hitelveink/#toggle-id-19>).

Ez a tantétel legalább két lényeges szempontot fogalmaz meg Isten törvényére vonatkozóan. Először: Isten törvénye az Ő jellemének kinyilatkoztatása és országának alapelve (lásd Zsolt 89:15). A törvény a mennyei szentély szívében, a Szentek szentjében lévő frigyládában van (Jel 11:19), örök, érvényes minden emberre, minden időben. Mivel nem változik Isten, sem az Ő természete és jelleme, a törvénye sem változott meg soha. Jézus maga jelentette ki, hogy nem a törvény eltörléséért jött, hanem betöltéséért (Mt 5:17-19). Senkit nem jogosított fel a történelem egyetlen korszakában sem arra, hogy csökkentse törvénye erejét, vagy akár részben, akár egészében megváltoztassa azt.

Másodszor: Isten törvénye Isten szeretetteljes és igazságos jellemének tükröződése, ami megmutatkozik országának elveiben is. Pál szerint „*a törvény betöltése a szeretet*” (Róm 13:10). Éppen ezért a törvényt nem lehet szembeállítani az evangéliummal vagy az üdvösséggel. A törvény nem ellenség, soha nem volt és nem is lesz az. Sátán és a bűn az ellenségünk. Isten törvénye „*szent*”, „*a parancsolat szent, igaz és jó*” (Róm 7:12). Az üdvösség Isten kegyelme által van, hit által fogadjuk el, hit által tulajdonítja nekünk Isten. Azonban az üdvösség a Szentlélek munkája is, aki arra törekszik, hogy helyreállítsa eredeti státuszunkat, és így Isten gyermekei legyünk, akik tökéletesen tükrözik szeretetét és igazságát.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

1. Hogyan viszonyulnak Isten törvényéhez általában a keresztények? Hogyan tudod bemutatni az adventista üzenetet Isten törvényével kapcsolatban?
2. Ma a legtöbb keresztény országban vitázhatunk arról, hogy melyik Isten nyugalomnapja: a szombat vagy a vasárnap, de mi a helyzet a nem keresztény országokkal? Hogyan magyarázhatjuk el a barátainknak a szombatról és a nagy küzdelemről szóló igazságot? Hogyan beszélne a fenevad bélyegéről nem keresztény környezetben?
3. Hasonlítsuk össze a ceremóniális törvényt az erkölcsi törvénnyel! Melyek a hasonlóságok és a különbségek? Mit tudhatunk meg általuk Istenről? Hogyan vonatkoznak Jézus Krisztusra?

MENEKÜLÉS A GYÜLEKEZETBŐL - II. RÉSZ

Andrew McChesney

Miután a két fiatal menekült átadta szívét Jézusnak az egyik európai városban, könyörögtek édesanyjuknak, hogy fogadja el Jézust. „Anyá, nem akarsz üdvözülni?” - kérdezte a 20 éves Rosen. Erre Aneliya kitört, mint a vulkán. „Soha nem hagyom el a vallásomat! - ordította, miközben az öklével az asztalra csapott. - Ragaszkodom hozzá, amíg élek!”

Szergej, a 22 éves fia arról beszélt neki, hogy Jézust keresztre feszítették az emberek bűneiért, de a harmadik nap feltámadt. „Lehetetlen, hogy feltámadt” - mondta Aneliya. „Ha Jézusba vetett hittel halsz meg, te is feltámadsz!” - mondta Szergej.

Szergej felolvasta Jn 3:36-ot az édesanyjának: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” „Meghalunk - mondta az édesanyjának -, de amikor Jézus visszajön, feltámadunk a sírból.”

Ez nagy kérdés volt Anelianak: *Hogyan lehetséges feltámadni és örökké élni?* Ahogy fiait hallgatta, amint a Bibliából olvastak, és amint az első istentiszteleten a Jézusról hallottak eszébe jutottak, a korábban érthetetlen részeket egyre inkább kezdte érteni. Öröm töltötte el a szívét. Megértette, hogy ez azért van, mert a Szentlélek a szívébe költözött. Kis idő múlva elfogadta Jézust Megváltójának. Amikor ezt megtette, vágy támadt a szívében, hogy időt töltsön vele és a gyülekezetben részt vegyen az istentiszteleteken.

Majd 15 éves lánya is megkeresztelkedett. Aneliya lemaradt két fia keresztességéről, de ott volt a lányáén, aki így köszöntötte: „Anyá, most te következel!”

Szergej bibliaórákat adott az édesanyjának, ekkor Aneliya szívében vágy ébredt, hogy Jézusért éljen. 47 évesen megkeresztelkedett. „Nagy öröm volt számomra - mondta egy interjúban. - Leírhatatlan az örömöm. Az elmúlt 47 évben ez volt az első alkalom, amikor ilyen örömet éreztem.”

Ma Aneliya 48 évesen misszionárius a saját népe között. A férje elfogadta a Bibliát, és a szülei is megtartják a szombatot abban az országban, ahonnan származnak.

„Valamikor el akartam rohanni a gyülekezetből, most pedig nagyon vágyom oda - mondja. - A Szentlélek Istenhez vezetett.”

A spiritizmus leleplezése

Áttekintés

Kulcsszöveg: 1Thessz 4:16-17

Alapige: Préd 9:5; Ézs 8:19-20; Mt 10:28; 24:23-27; Jn 11:21-25;
2Thessz 2:9-12; Jel 16:13-14

Bevezetés: A spiritizmus része Sátán módszerének, erősíti ezzel azt az ördögi elméletet, hogy istenek vagyunk, tudunk élni a Teremtő nélkül. Ez a gonosz eszköze arra, hogy a saját oldalán tartsa az emberiséget. Bármely formájának gyakorlása azt jelenti, hogy a gonosz oldalon ragadtunk. Terjesztése érdekében Sátán megváltoztatta a halál bibliai definícióját és az ember természetéről szóló bibliai tanítást. Ezek a hamis tanok készítik elő a talajt annak a valótlan állításnak, hogy örökké élünk, elpusztíthatatlanok vagyunk és a halál után is élünk. Ez pedig az előtt a veszélyes elmélet előtt nyitja meg az ajtót, hogy halálunk után továbbra is kommunikálhatunk másokkal, még angyalokkal is.

Az európai felvilágosodás hosszú, kemény háborút indított azért, hogy eltörölje a középkori spiritizmus minden formáját, beleértve a halottakkal való kommunikációt is. Ez a kísérlet azonban kudarcot vallott. A bibliai prófécia szerint a spiritizmus teljes erővel fog támadni a végidőben, felkészítve az embereket a végső nagy csalásra a nagy küzdelemben. Ezért bízta rá Isten a népére annak hirdetését, hogy milyen is a spiritizmus valódi természete és szándéka, valamint az emberi természetéről, a halálról és az emberiség igazi reménységéről szóló tanítást. A reményünk nem a halhatatlan lélek tévtanításán nyugszik, hanem azon a bizonyosságon, hogy Jézus Krisztus feltámadt, akivel örök kapcsolatunk lehet.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmányunk három fő témára összpontosít:

1. A spiritualizmus (és modern ága a spiritizmus) igazi lényege a nagy küzdelem kontextusában az, hogy rávegye az embereket a démoni erőkkel való közvetlen kapcsolatfelvételre.

2. A Biblia azt tanítja, hogy az ember egységes lény, az első halál ideiglenes alvás, a második halál pedig a teljes megsemmisülés, amit a Biblia a pokol képével ábrázol.
3. A valódi reménység, amit Isten Igéje ad az egész ember feltámadása, a soha el nem múló kapcsolatot Istennel.

Kommentár

Meghatározások és történelmi háttér

A modern spiritualizmus arra a vallásos és/vagy filozófiai hitre épít, hogy a halál nem vet véget az ember létezésének. A spiritualizmus úgy érvel, hogy a szellem tovább él éteri, anyag nélküli, örökkévaló, halhatatlan lélekként. A halál után ezek a lelkek vagy szellemek tovább fejlődnek, alakulnak, gyorsan átkerülnek más dimenziókba, lét- és tudásszintekre. A még testben lévők kapcsolatba tudnak lépni az eltávozott lelkekkel, segítséget, vezetéskérhetnek tőlük, egyrészt médiumok által, másrészt úgy is, ha ők maguk eleget tanulnak és gyakorolnak.

Ismereteink szerint a modern spiritizmus 1848. március 31-én indult útjára a New York állambeli Hydesville-ben, a Fox nővérek otthonában, akik állították, hogy szellemek léptek velük kapcsolatba kopogással. 1888-ban a testvérpár egyik tagja bevallotta, hogy az egész kopogás csak átverés volt, a következő évben viszont visszavonta vallomását. A sok álhír és csalás ellenére a spiritizmus terjedt Észak-Amerikában. A 19. század végére a közép- és felsőosztálybeli amerikaiak közül már több millióan tartották magukat spiritisztának.

Mindeközben az 1850-es években Hippolyte Léon Denizard Rivail, francia pedagógus – Allan Kardec álnéven – tudományos rendszerbe kezdte foglalni a spiritizmust. A spiritizmus azt tanítja, hogy az emberek a transzcendens szférában lévő halhatatlan lelkek inkarnációi és reinkarnációi. Miközben tehát a spiritizmus hisz az örök lélek reinkarnációjában, addig a spiritualizmus anélkül hisz az örök szellemben, hogy elfogadná a reinkarnáció tételét. Bár minden spiritizsta spiritualista, de nem minden spiritualista spiritizsta. Van ugyan némi nézetkülönbség a spiritualista mozgalmak között, de mind egyetértenek *a lélek halhatatlanságában és abban, hogy haláluk után lehet kommunikálni a szellemekkel.* A 19. század második felében Európa művelt elitjének körében is

növekedett a spiritualizmus vagy a spiritizmus követőinek száma, így alakult ki a modern nyugati okkultizmus. Számos társaságot szerveztek, hatalmas mennyiségű könyvet és cikket jelentettek meg az ezoterikus tudásról és mágiáról.

A lélek halhatatlansága

A modern nyugati spiritualisták nem állítják, hogy a lélek halhatatlanságába vetett hitük valami új dolog lenne. Inkább készségesen elismerik, hogy „tudásuk” az „ősöktől” származik. A lélek halhatatlanságának fogalma valóban visszavezethető egészen odáig, amikor a kígyó megkísértette Évát az Éden kertjében. Később ez a hamis teológia elterjedt szerte a világon, átítatott egész kultúrákat, egész vallásokat hozott létre, mint például a sámánizmus, sintoizmus, hinduizmus, buddhizmus, vudu, valamint más helyi és regionális pogány vallások.

A lélek halhatatlansága volt a görög filozófia alapja is különösen a püthagoreusok, a platonizmus, Arisztotelész követői, a középső platonizmus és az újplatonizmus tanításaiban.

A manicheizmus és a gnoszticizmus szintén ugyanerre a fogalomra épített. Tragikus, hogy a görög filozófiával való összefonódás miatt a kereszténységet is áthatotta a lélek halhatatlanságának feltételezése. Sok keresztény felekezet elutasította a spiritizmust, azonban sok keresztény egyház, amely ragaszkodik a lélek halhatatlanságának tanához, különösen sebezhető a spiritualizmussal és okkultizmussal. Ennek következtében bizonyos egyházak, mint például a Római Katolikus Egyház és az Ortodox Egyház a szentek egész kultuszát alakította ki, akik állítólag hallják az imákat és válaszolnak, oltalmazzák és vezetik a hozzájuk fordulókat. A reformátorok elutasították ugyan a szentek kultuszát, azonban a lélek halhatatlanságának fogalma szilárdan meggyökerezett a legtöbb protestáns felekezetben is, így azok tagjai esetlegesen ki vannak szolgáltatva a spiritualista hatásoknak.

Két fontos észrevételt még hadd tegyünk itt. Először is: figyelemre méltó, hogy a modern spiritizmus pontosan ugyanabban az időben és ugyanazon a helyen indult útjára, amikor és ahol a Miller mozgalom. Mindkettő az Egyesült Államok északkeleti részén, az 1840-es években kezdődött. A spiritizmus felemelkedése Sátán terve volt, hogy elébe vág-

jon és hiteltelenítse Isten munkáját, Jézus második eljövételének és a hármasság üzenetnek a hirdetését. Isten a maradék egyháza által képviselte ezeket az üzeneteket, amelyeket a Próféta-ság Lelkének aján-dékával is megerősített. Az Adventista Egyház alapvető tanításai közül az egyik éppen arra szólít, hogy az emberek tagadják meg a lélek halha-tatlanságának pogány hitét. Az Adventista Egyházat arra is elhívta Isten, hogy térjen vissza a bibliai tanításhoz, miszerint az ember egy és osztha-tatlan. Az adventisták biztatják az embereket: ne a túlvilágban higgye-nek, hogy majd halhatatlan lélekként túléljük a halált, hanem a Jézus második eljövetelekor történő feltámadásban.

Másodszor: az európai felvilágosodás vagy modernizmus a tudomány, a tudományos műveltség és a technológia fejlődésének hangsúlyozásával azt ígérte az embereknek, hogy kiirtja a babonákat, a mágiát, a boszor-kányságot és a természetfelettiel való bármiféle kapcsolatot. Talán a modernizmus egyetlen „sikere” (vagy inkább következménye) ebből a szempontból az volt, hogy aláásta a nyugati ember hitét a kereszténység Istenében. Egyébként a modernizmus soha nem ért el sikert abban, hogy a természetfeletti kigyomlája a nyugati társadalmakból. Az eredmény az lett, hogy a nyugati társadalom szekuláris és ateista lett, de a spiritualiz-mustól nem szabadult meg. Épp ellenkezőleg, a 19. század második felé-től a spiritualizmus történetének legnagyobb megújulása következett be: spiritizmus, okkultizmus, boszorkányság, mágia. A 20. század végére maga a modernizmus is csak küzdött a túlélésért, hiszen a posztmodern gyerekeket már elárasztották az okkult mesék - könyvek, rajzfilmek, mozifilmek formájában -, amelyek tele vannak természetfeletti erőkkal, mágiával, boszorkánysággal és a halottakkal való kommunikációval.

Manapság ennek az elvnek megnyilvánulásai a halálközeli élmények. Sajnos sok keresztény is bizonyítéknak látja ezeket a dolgokat arra, hogy a halottak tovább élnek egy másik létformában.

Spiritualizmus és a nagy küzdelem

Mi a spiritualizmus szerepe Sátán stratégiájában a nagy küzdelem során? A spiritualizmus hirdetésével Sátán a kezdetben alkalmazott csa-lását akarja magyarázni, erősíteni, nevezetesen, hogy

- Isten nem az egyetlen Isten, hanem mindnyájan istenek vagyunk
- életünk van önmagunkban

- lényünk egy része (a lélek) szellemi (anyagtalan, éteri), elpusztíthatatlan, halhatatlan, örök
- és erkölcsileg független lények vagyunk

Az emberiség bűnbeesése mérhetetlen szenvedést, pusztulást és halált hozott magával. Ez empirikusan is bizonyítja, hogy Sátán hazudott. Ebben a helyzetben az emberek jogosan vonhatnák kétségbe tézisé, amelyben azt állította, hogy az Isten elleni lázadás nem halálhoz vezet, hanem egy másik, isteni lét- és tudati formához. A spiritualizmus sok formája tehát Sátán kísérlete arra, hogy újra fogalmazza, mi a halál, és bizonygassa, hogy csak a test hal meg, a lélek pedig átkerül egy másik, felsőbb létformába.

Sátán arra is felhasználja a spiritualizmust, hogy az embereket az önmagával és a démonaival való közvetlen, személyes találkozással csábítsa, rávegye. A Biblia világosan tanítja, hogy démonok állnak a spiritusztiszta jelenségek mögött, mint ahogyan ez a helyzet a bálványimádás esetében is (1Kor 10:20). A velük való találkozások nemcsak azért veszélyesek, mert megtévesztőek (Jn 8:44) és tisztátalanságot hoznak magukkal (Mk 5:2), hanem azért is, mert sokszor démoni megszállottsághoz vezetnek, amikor démonok veszik uralmuk alá, verik béklyóba az embereket. Különböző okoknál fogva és stratégiájuk részeként a démonok nem tudnak egyformán megszállni vagy irányítani mindenkit. Viszont állandó munkában vannak, hogy sokféle eszközzel törbe csaljanak annyi embert, amennyit csak lehetséges, hogy az ő oldalukra álljanak a nagy küzdelemben. Péter apostol figyelmeztet, hogy „*a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyeljen el*” (1Pt 5:8).

Krisztus hatalma

Krisztus meggyógyított démonoktól megszállott embereket, bármilyen erőfeszítéseket tett is Sátán (lásd Mt 12:45; Lk 8:26-33), és ez bizonyította, hogy hatalma van megszabadítani bennünket a gonosz uralma alól. A hetednap Adventisták hirdetik Krisztus győzelmét, nemcsak a nagy küzdelem végén, hanem itt és most, a harc hevében is. Ezért a Generál Konferencia 2005-ben tartott ülészakán a Hetednap Adventista Egyház küldöttei megszavaztak egy további alapvető hitelt, a 11-es számú tantételt, amely pontosan erre a témára világít rá:

„Jézus kereszthalála által győzedelmeskedett a gonosz erői felett. Ő, aki földi szolgálata során legyőzte a démoni lelkeket, megtörte hatalmukat és biztossá tette végső megsemmisülésüket. Jézus győzelme nekünk is győzelmet ad a gonosz erők felett, amelyek még most is arra törekszenek, hogy irányítsanak minket, miközben vele járunk békességben, örömben és szeretetének bizonyosságában. Most már a Szentlélek lakozik bennünk és felhatalmaz minket. Jézus, mint Megváltónk és Urunk mellett szüntelen elkötelezve, szabaddá tettünk múltbeli tetteink terhétől. Többé már nem a sötétségben élünk, félve a gonosz erőktől, a tudatlanságtól és korábbi életünk értelmetlen voltától. Ebben az új szabadságban, amit Jézusban nyertünk, arra hívtunk el, hogy növekedjünk az Ő jellemének hasonlatosságában azáltal, hogy naponta ápoljuk a vele való bensőséges kapcsolatunkat az imádság és az Ige tanulmányozása által, elmélkedve tanításai és az Ő gondviselése felett, valamint az Őt dicsőítő éneklés, a közös istentisztelet, és az egyház missziójában való közreműködésünk által. Miközben a körülöttünk lévők szerető szolgálatára szenteljük magunkat, és bizonyosságot teszünk az Ő megváltói munkájáról, Szentlelke általi állandó jelenlétével minden percünket és minden feladatunkat lelki tapasztalattá alakítja át” (11. alapvető hitelv, „Növekedés Krisztusban”. <https://adventista.hu/kik-az-adventistak/hitelveink/#toggle-id-11>).

Eredetileg ennek a tantételnek a megfogalmazását a világ egyes részein, különösen Ázsiában és Afrikában tapasztalható helyzet tette szükségessé. Ezeken a helyeken ugyanis általában a keresztyének, sőt egyes adventisták számára sem volt világos az, hogy a Szentírás elutasít minden okkult praktikát. Ráadásul még ha az adventisták meg is értették, hogy a Biblia ellenez minden spiritiszta gyakorlatot, mégis tévóváztak, hogy szakítsanak ezekkel a praktikákkal és tanításokkal, mert féltek a szellemek bosszújától. Azonfelül a spiritualizmus, a spiritizmus és az okkultizmus mind elterjedt jelenségek nemcsak Afrikában és Ázsiában, hanem szerte a világon. Ezért szól a 11. tantétel mindenkinek. Mindenkinek ugyanarra az evangéliumi üzenetre van szüksége, tekintet nélkül a kulturális és társadalmi háttérre: *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, én ismerem őket, és ők követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, és senki sem ragadja ki őket a kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, nagyobb mindeneknél, és senki sem ragadhatja ki őket az én Atyám kezéből”* (Jn 10:27-29).

EL NEM ÉRT VÁROS NIGÉRIÁBAN

Andrew McChesney

Umuacha Nigéria stratégiai útkereszteződésében található. Nagy piaca naponta nagy tömegeket vonz a környező városokból, adventista gyülekezete azonban nem volt. Ez azért különös, mert a környező városokban már 70 éve működnek gyülekezetek, és a közelben van az Aba Északi Egyházterület központja is.

Az első keresztény gyülekezet 80 évvel korábban létesült, és a városban ezt akarták egyedüli keresztény közösségnek megtartani. Mivel az adventisták más napon ünnepeltek, nem látták ott szívesen őket.

A környező települések adventista gyülekezetei próbálták elérni Umuachát, de amikor evangelizációt akartak tartani, senki nem biztosított nekik termet. A remény azonban feléledt, amikor az Mba gyülekezet egy kéthetes evangelizációt tartott a városon kívül, majd egy szombatiskolai osztályt is indítottak a városban. Azonban ezt három hónap múlva be is zárták. Később a Mba gyülekezet fiataljai bibliaórákat tartottak, amelyekre néhány család járni kezdett a Mba gyülekezetbe, de elmaradtak, amikor a szomszédaiak kővel dobálták meg őket.

2021-ben az Aba Északi Egyházterület új evangelizációs terveket készített. Sajnos nem találtak termet, de aztán az egyik földtulajdonos megengedte, hogy a földjén sátrakban tartsanak összejöveleteket, csakhogy később hirtelen meggondolta magát. 2022-ben szintén megghiúsultak a kezdeményezéseik.

Utána Christian, a gyülekezet egyik tagja keresett termet. Találkozott egy iskola tulajdonosával, Chilakával, aki felajánlotta nekik az iskolát. Egy hónapon át adventista lelkészek hirdették az evangéliumot az iskolában, hozzájuk csatlakozott egy egészségügyi csoport, akik kezelték a beteget. A sorozat végén 29 ember keresztelkedett meg.

Ezek után valaki felajánlott egy telket, ahová egy adventista gyülekezetet építettek. „Ma a gyülekezet gyarapszik Isten dicsőségére” - mondta Caleb Uchenna Onyendi, az Aba Északi Egyházterület misszióvezetője.

Fenyegető konfliktus

Áttekintés

Kulcsszöveg: Jn 17:17

Alapige: Jn 17:17; 12; Jel 4:11; 12:3-4, 17; 13:1-17; 14:6-7

Bevezetés: A bibliai prófécia figyelmeztet, hogy a végéhez közeledik a hosszú kozmikus konfliktus a két, egymással szemben álló, kibékíthetetlen erő – Isten és Sátán – között. Ez egy utolsó csatával fog lezárulni, ami a tekintély és az imádat körül fog zajlani. Ki üljön a világegyetem trónján, ki kapja a dicsőséget, amely a Teremtőt, a Fenntartót és a Megváltót illeti meg? A küzdelemben szerepe lesz a szombatnak, ami Isten teremtoi, gondviselői, megváltói hatalmának a jele. A lázadó erőket Sátán vezeti. Fáradságot nem ismerve működött a történelem folyamán, hogy követőket szerezzen, fő támadási pontja az egyház volt.

Sajnos a hagyományos egyház megalkuvó lett, Babilonná vált, amelyet a tengerből feljövő fenevad jelképez. Sátán adta a tekintélye és hatalma székét ennek a vadállatnak, ami Sátán oldalán áll a végső csatában.

A vég idején a sárkánynak sikerül maga mellé állítani a föld leggazdagabb nemzetét, az Amerikai Egyesült Államokat. Ez az ország az üldözött keresztények évszázados vágya nyomán született, hogy találjanak egy helyet, ahol vallásszabadságban, szabadon élhetnek, de ez is megalkuvó lesz, mint egykor, az Óvilágban a pápai egyház. Amerika így fogja betölteni prófétai szerepét a földből feljövő fenevaddként: az utolsó csata globális vezére lesz.

Istennek azonban mindig volt népe a nagy küzdelemben, és mindvégig lesz is egy népe, a hűséges maradék egyház, amely elismeri Őt Királyként, imádja Őt, megtartja parancsolatait és országának alapelveit, tiszteli a szombatot, imádja Őt Teremtőként és az univerzum Királyaként. Megváltóként imádják Istent és nyilvánosan leleplezik a gonosz szövetséget. Az egész emberiséget hívják, hogy térjenek vissza Istenhez és

imádatához. A sárkány és a földből, valamint a tengerből feljövő fenevad erőfeszítései ellenére a győzelem Istené lesz!

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témára összpontosít:

1. A bibliai prófécia leír egy utolsó csatát Isten és az Ő oldalán álló népe, valamint Sátán és eszközei között (ez utóbbiakat Jelenések 13 a tengerből és a földből feljövő fenevad képével szimbolizálja). A harc az imádat és a szombat körül fog zajlani, ami Isten teremtői, királyi és megváltói művének ünnepe.
2. A győzelem Istené lesz, aki arra hívja népét, hogy legyenek részesei a bűn és Sátán felett aratott győzelmének, hirdessék az örökkévaló evangéliumot.

Kommentár

Fogadás a próféciáról

Anasztázia ateista közgazdász volt, aki egy szovjet egyetemen szerzett diplomát még a Szovjetunió stabil fennállása idején. Teljes szívvel hitt a kommunista utópiában, rendíthetetlenül bízott abban, hogy az ígéri az emberiség számára a legragyogóbb jövőt. Várta a napot, amikor a Szovjetunió vezetésével az összes nemzet hátat fordít az Egyesült Államok szabadpiaci kapitalizmusának, és elfogadja helyette a szovjet értékeket.

Anasztázia férje, Petru azonban nem osztotta felesége lelkesedését. Akkor éppen nem gyakorolta vallását, de hetednapi adventista családban született és nevelkedett. Fiatalon tanulmányozta Dániel és a Jelenések prófétai fejezeteit, követve az adventista történeti megközelítést. Már házások voltak, amikor ateista feleségének beszélt arról, hogy a bibliai próféciák szerint az Egyesült Államok végül világhatalomra jut, és a világ történelmének utolsó szakaszában a föld minden nemzetét és kormányát Isten elleni lázadásra vezeti. *A jelenések könyvének* próféciai alapján Petru úgy érvelt, hogy a Szovjetunió veszíteni fog a hidegháborúban, és az utolsó napokban az Egyesült Államok emelkedik fel egyetlen szuperhatalomként. A Szovjetunió erejében bízva Anastázia nem tudta elfogadni ezt a próféciát. Holtpontra jutottak, ekkor a házaspár fogadást kötött, hogy kinek lesz igaza. Anastázia azt mondta Petrunak, hogyha a Szovjetunió összeomlik, ő hetednapi adventista lesz. Telt az

idő, és az 1980-as évek végén a Szovjetunió mindenféle külső katonai beavatkozás nélkül összeomlott, eltűnt. Anasztázia ateizmusa és kommunizmusa is összeomlott a Szovjetunióval együtt. Hamarosan elfogadta férje meghívását, megkeresztelkedett a Hetednap Adventista Egyházban.

Nem geopolitikai, társadalomtudományi, pszichológiai, gazdasági vagy katonai tanulmányokon alapult Petru jövendölése arról, hogy a Szovjetunió össze fog omlani. Mivel a vasfüggöny mögött élt, a Szovjetunió összeomlására vonatkozó jóslatának fő forrása Jelenések 13 történeti bibliaértelmezése volt, ahogyan azt az adventista gyülekezetben tanulta. Persze a szovjet világban élt sok adventistához hasonlóan Petru sem gondolta, hogy az összeomlás ilyen gyorsan, még az ő életében bekövetkezik, de megszilárdult és megerősödött a hite, amikor látta ennek teljesedését. Eldöntötte, hogy visszatér az egyházba, majd a családjá is örömmel követte.

Napjainkban számos kritika éri Jelenések 13 adventista történeti értelmezését, ami az Amerikai Egyesült Államokra, mint a bárányhoz hasonló vadállatra mutat, hogy az fogja az Isten törvénye elleni lázadásra vezetni a világot. Sok elismert tudós jóslata, kijelentése szerint az amerikai hegemonia leáldozóban van, azonban a bibliai prófécia sosem téved. Petruhoz hasonlóan mi is bízhatunk a bibliai próféciákban, azok történeti értelmezésében, még akkor is, ha az általunk érzékelt valóság és a tudósok előrejelzései mást sejtetnek.

Isten valóban arra hív bennünket, hogy leleplezzük az ördög és követői végidei összeesküvéseit, akik az Isten elleni, utolsó csatára készülnek. Ugyanakkor nem ragadhatunk bele az összeesküvés-elméletek millióinak a részleteibe! A mi dolgunk, hogy bejelentsük Babilon elesét és az Úr közeli eljövetelét. Vagyis a küldetésünk, hogy a lehető legtöbb embert megmentsünk Sátán összeesküvésétől.

A fenevadak azonosítása és az egyház missziója

Egyes teológusok azt állítják, hogy az első adventista úttörők az akkori társadalmi-politikai helyzet alapján azonosították a tengerből feljövő fenevadat a Római Katolikus Egyházzal, a földből feljövő fenevadat pedig az Egyesült Államokkal. E teológusok némelyike arra szólítja az

adventistákat, hogy lépjenek tovább a kezdeti pozíciókból, és inkább keressenek más, releváns lelki vagy politikai erőket, amelyek jobban illenek a tengerből és/vagy a földből feljövő fenevad azonosítására.

Azonban hangsúlyoznunk kell két fontos dolgot. Először: amikor az adventista úttörők a saját történelmi helyzetükben vizsgálták a próféciák teljességét, a prófécia-magyarázatban következetesen a történeti elvek mentén haladtak, a próféciák teljességét a tanítás teljes bibliai rendszerével összhangban azonosították.

Másodszor: világosan figyelmeztetett Ellen G. White, Isten prófétája a maradék egyházban, hogy ne forduljunk el a Jelenések 13 két fenevadjára vonatkozó, eredeti prófétai magyarázatainktól. Az különösen foglalkoztatta, nehogy az adventisták abba a csapdába esnek, hogy azt gondolják: a Római Katolikus Egyház már megváltozott, már nem illik rá a tengerből feljövő, zsarnoki fenevad képe, ezért szükséges mást megnevezni helyette. *A nagy küzdelem* c. könyvéből való alábbi idézetek világosan óvnak ettől:

„A protestánsok ma sokkal jobban kedvelik a katolicizmust, mint korábban. Azokban az országokban, ahol nem a katolicizmus a főhatalmasság, és a pápisták engedékeny hangot ütnek meg, hogy befolyásra tegyenek szert, egyre nagyobb lesz a közömbösség azokkal a tantételekkel szemben, amelyek elválasztják a reformált egyházakat a pápai hierarchiától. A protestánsok körében egyre nagyobb súlya lesz annak a véleménynek, hogy a lényeges kérdésekben nem is különbözünk annyira, mint gondoltuk, és egy kis engedmény a mi részünkről közelebb fog vinni minket Rómához... A pápaság védelmezői kijelentik, hogy az egyháznak csak a híre rossz. A protestáns világ pedig hajlandó elfogadni ezt az állítást. Sokan hangoztatják azt, hogy igazságtalan dolog a ma egyházát azokból a borzalmakból és ostobaságokból megítélni, amelyek a tudatlanság és a sötétség századaiban jellemezték uralmát. A kor barbárságára fogják a római egyház egykori iszonyú kegyetlenségét, és azt bizonygatják, hogy a modern civilizáció hatása megváltoztatta felfogását” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 1995, H. N. Adventista Egyház, 500. o.).

„A katolicizmus szervezeti rendszere azonban most sincs jobban ráhangolódva Krisztus evangéliumára, mint történelmének bármely korábbi

időszakában. A protestáns egyházakat sűrű sötétség veszi körül. Ha nem így lenne, észrevennék az idők jeleit. A római egyháznak messze ágazó tervei és munkamódszerei vannak. Minden eszközt megragad befolyása kiterjesztésére és hatalmának növelésére, mert heves és elszánt harcra készül, hogy visszanyerje világuralmát; hogy ismét megindítsa az üldözést, és lerontsa mindazt, amit a protestantizmus felépített. A katolicizmus mindenütt tért hódít. Nézd, mint szaporodnak templomai és kápolnái a protestáns országokban! Figyeld meg a protestánsok által annyira pártfogolt főiskoláinak és szemináriumainak népszerűségét Amerikában! Nézd, hogy elhatalmasodik Angliában a ritualizmus, és milyen sokan átpártolnak a katolikusok soraiba! E dolgoknak nyugtalanítania kellene azokat, akik nagyra értékelik az evangélium tiszta elveit” (i. m. 502. o.).

„A római egyház ma makulátlan arcot mutat a világnak, és mentegeti iszonyú kegyetlenkedéseit. Keresztény köntöst öltött magára, de nem változott meg. A pápaság ma is kitart a letűnt korszakokban vallott elvei mellett. A legsötétebb időkben kigondolt tanításait ma is vallja. Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaság, amelynek a protestánsok ma tisztelettel adóznak, ugyanaz, mint amely a reformáció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról. Ugyanaz a fennhéjázó büszkeség és önteltség jellemzi, amellyel királyokon és fejedelmeken hatalmaskodott, igényt tartva az Istennek kijáró tekintélyre. Lelkülete nem kevésbé kemény és uralkodó ma sem, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot és megölte a Magasságos szentjeit... Nem ok nélkül hangozott el protestáns országokban az a kijelentés, hogy a katolicizmus ma kevésbé különbözik a protestantizmustól, mint korábban. Történt változás, de nem a pápaságban. A katolicizmus valóban sokban hasonlít a jelenlegi protestantizmushoz, mert a reformátorok kora óta a protestantizmus nagy mértékben hanyatlott” (i. m. 507. o.).

DISZNÓ NEM, SZOMBAT IGEN

Andrew McChesney

Sara segített az édesanyjának disznóhúst és sört árusítani Mozambikban, de közben a Hetednap Adventista Egyházra gondolt. „Vajon miért szombaton járnak gyülekezetben az adventisták?” - töprengett magában. Kislánykorában néha elkísérte a bátyját az adventista gyülekezetbe, aki adventista volt, de miután egy másik városba költözött, Sara visszatért az anyukája gyülekezetébe.

Közben egy adventista család költözött a szomszédba. Sara megkérdezte tőlük, hogy miért szombaton járnak gyülekezetbe. A szomszédok örömmel fogadták a kérdéseit. Felolvasták a Bibliából 2Móz 20:8-11-et: *„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon!”* Még más szakaszokat is olvastak a szombat szentségéről. Amikor Sara megtudta, hogy Jézus szombatot ünnepelt, eldöntötte, hogy ő is megtartja a szombatot.

Az édesanyja nagyon haragudott, hogy Sara nem akart szombaton disznóhúst és sört árulni. Megtiltotta neki, hogy gyülekezetbe menjen, de ő mégis elment. Sara elmondta az édesanyjának, hogy Isten nem ért egyet a tisztátalan hús (3Móz 11:7) és az alkohol fogyasztásával (Péld 20:1). A Bibliának arról a tanításáról is beszélt, hogy *„Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”* (1Kor 10:31), tehát az Isten által jóvá nem hagyott termékek árusítása nem dicsóíti az Urat.

Az asszony elkergette otthonról a lányát, ezért az adventista testvéréhez költözött. Sara bátyja elmondta a történeteket a gyülekezet vezetőinek, és ők egy lelkészt küldtek az anyához, aki végül visszafogadta a lányát, még ha nem is egyeztek meg mindenben.

Sara édesanyja ma sem osztozik lánya meggyőződésében, de ő imádkozik érte, hogy a Szentlélek érintse meg a szívét. Tudja, hogy Isten vezette őt mélyebb ismeretre, és ezt az édesanyjával is képes megtenni.

A föld történelmének záró eseményei

Áttekintés

Kulcsszöveg: Péld 23:23

Alapige: Péld 23:23; Ézs 8:20; Ez 20:12, 20; Hós 6:3; Jóel 2:21-24;
Jak 5:7-8; Jel 7:1-2; 14:1; 18:1-4

Bevezetés: Isten népe, amely részese a Krisztus és Sátán közt dúló, utolsó nagy küzdelemnek, nem marad sötétségben a végső eseményeket illetően, és amikor azok teljesednek, mennyei Atyjuk nem hagyja őket magukra. Akár egy megbízható hadvezér, aki lelkesíti csapatait a döntő ütközetre, úgy készít Isten a csatára bennünket: prófétai Igéjét adja, hogy az inspiráljon, vezessen és erősítsen.

Ezen a héten néhány kulcsfontosságú elemet tanulmányozunk, amelyek segítséget jelentenek Isten népének a végidőre való felkészülésben. Először: arra emlékeztet bennünket az Úr, hogy az Ő Igéje az egyetlen megbízható vezetőnk, minden igazság és erő forrása. Csak akkor leszünk biztonságban, ha hűségesek maradunk szavához. Ezért kell ragaszkodnunk a Biblia tanácsaihoz, bölcsességéhez, még akkor is, ha a világ eseményeinek arénájában valami mást látunk. Másodszor: a szombat megünneplése az odaszentelődésünk jele, valamint Teremtőnk és Megváltónk iránti hűségünk pecsétje. Harmadszor: nem vagyunk és soha nem leszünk egyedül a nagy küzdelemben, sem Isten missziójának teljesítése és az örökkévaló evangélium hirdetése közben. A Szentlélek fogja különleges módon felhatalmazni Isten népét, hogy nyilvánosan bizonyosságot tegyenek a végidőben élő világnak az evangélium erejéről, és arról, hogy Isten minden embert és népet hív: térjenek vissza hozzá, fordítsanak hátat a gonosznak. Ez a késői eső, Isten népének erővel való felruházása és a hangos kiáltás, ami az evangélium utolsó, erőteljes hirdetését jelenti.

A tanulmány témái: Ezen a héten két fő témára fogunk összpontosítani:

1. Amikor elfogadjuk Isten szeretetét és a Jézus Krisztusban való megváltást, az rendíthetetlen szeretetet fog ébreszteni bennünk, odaszentelődést, hogy hűségesek legyünk hozzá, Igéjéhez és szombatjához.
2. A Szentlélek felhatalmaz bennünket a késői eső kiárasztásával. Ez tesz képessé a „hangos kiáltásra”, más szóval arra, hogy továbbítsuk a végső felhívást a világnak: térjenek meg, akkor üdvözülnek.

Kommentár

Légy hűséges: Istené az utolsó szó

Iván hithű adventista családban született és nevelkedett a volt Szovjetunió területén. A család szegény volt, keményen kellett dolgozniuk a megélhetésért, de Ivánnak gondtalan, boldog gyermek- és ifjúkora volt. 18 éves korában besorozták a szovjet hadseregbe. A többi sorkatonával együtt vonatra tették, majd 7 nappal később már az otthonától 3000 kilométerre találta magát. Így kezdődött a hosszú, kétéves szolgálata a seregben. Azon túl, hogy magányosnak érezte magát és honvágya volt, Iván tudta, hogy a legnagyobb kihívás még előtte áll. A sorozás előtt eldöntötte, hogy hűséges marad Istenhez és megtartja a szombatot, bármi történjen vele emiatt. Az első néhány alkalommal elmondta a közvetlen feletteseinek, hogy vallási meggyőződése miatt nem dolgozhat szombaton. A parancsnokok el is túrték ezt neki az első néhány szombaton, gondolván, hogy hamar feladja majd ezt a „primitív” szokást.

Ám egy idő után sejteni kezdték, hogy a fiatalember komolyan gondolja, ezért határozott „fegyelmeléshez”, „nevelő” eszközökhöz folyamodtak. Az egyik péntek délután, egy kimerítő munkanap végeztével azt mondták Ivánnak, hogy a hétvégén nem érdemli meg a kényelmes ágyat, ha nem hajlandó szombaton dolgozni. Közölték vele, hogy a hétvégét fogdában fogja tölteni. Iván és a parancsnokai a börtönhöz érve zárva találták a cellát, az őr pedig nem volt ott. Várakozás közben Iván nézte a naplementét a gyönyörű Balkas-tó felett. Csöndben kérte Istentől a megerősítést és a segítséget. Akkor megállt mellettük egy őrmester, kérdezgetni kezdte Iván feletteseit, hogy kit hoztak a fogdába. „Egy szombatistát! - válaszoltak. - Meg akarjuk nevelni, hogy engedelmeskedjen a parancsainknak, dolgozzon szombaton is.” „Én ismerem ezeket az embereket! - kiáltott fel az őrmester. - Inkább meghalnak, de nem

dolgoznak szombaton!” A tisztek rögtön rájöttek, milyen hibát követtek el azzal, hogy Iván jelenlétében beszéltek az őrmesterrel, de már késő volt. A fiú megkapta a várt megerősítést.

Az őr megérkezett, és éppen a szombat kezdetekor kísérte be Ivánt egy 2x3 méteres cellába, ahol rajta kívül még vagy tíz katona tartózkodott, többségük dohányzott. A nehéz vasajtó bezárult mögötte, és Iván elfoglalta az egyetlen kínálkozó helyet, szorosán az ajtó mellett. Felkészült, hogy egész hétvégén ott fog ülni vagy állni. Krisztus fiatal katonája eltökélte szívében, hogy hűséges marad Isten szombatjához. A percekből órák lettek. Éjfél körül Iván elképzelte, milyen boldogan mennek az emberek a gyülekezetbe otthon, a szülővárosában Istent imádni, ő pedig három egész napon át ott rostokol a sötét börtöncellába zárva, dohányfüstben.

Hirtelen eszébe jutott a prédikáció, amit a gyülekezetben utoljára hallott. Illésről szólt, aki a Kármel hegyén hétszer imádkozott azért, hogy legyen eső. *Mi lenne, ha ő is hétszer imádkozna?* - gondolta magában. Iván úgy döntött, megpróbálja. Elmondta magában az első egyszerű imádságot. Nem történt semmi. Ezt követte egy második ima. Még mindig sehol a „felhő”. Harmadik ima. Aztán a negyedik. Az ötödik. A hatodik. Végül elmondta a hetedik imádságot is. Csak a teljes csend honolt körülötte az éjszakában, amikor befejezte. A csend azonban nem rendítette meg a hitét. Kész volt Isten mellett hűségesen kitartani, még ha nem is válaszol kézzelfogható módon a hét imára. *Legalább megpróbáltam* - gondolta magában.

Ám egy perccel később a csendet lépések hangja törte meg, ami elhalt az ajtó előtt. Kulcs zörgött, majd az ajtó nyikorogva kinyílt. Az őr a zseblámpája fényével a cellát pásztázta. Amikor meglátta Ivánt, utasította, hogy menjen ki a folyosóra, majd az irodájába kísérte, megvetett neki egy egyszerű, de kényelmes ágyat, és mondta, hogy feküdjön le aludni. Iván lerogyott az ágyra, és egy percen belül elaludt. Reggel másik meglepetés várta: a felügyelő reggelivel kínálta, sőt még több étellel ellátta. Kiengedte a tó partjára, szabadon járkalhatott, a természetben élvezhette a szombat nyugalmát.

Iván a következő szombatokat is hasonlóképpen töltötte. A tisztek hétvégére a fogdába vitték, de az őr kiengedte és élelemmel is ellátta. Hétfő

reggelenként visszavitték a barakkjába. A következő hónapok és évek is hasonlóan teltek: Isten csodálatos gondviselésének jeleivel. Két év után Iván érett, erős fiatalemberként tért haza, Istenéhez hűségesen. Szembeszegült a szovjet hadsereg hatalmával, amely meg akarta törni a hitét. A tisztok azt mondták neki, hogy nem alhat a matracos ágyon, nem érdemli meg, de Istené volt az utolsó szó. Isten gondoskodik hűséges gyermekeiről, akik Dánielhez, a bibliai hőshöz hasonlóan döntést hoznak, és ahogy Iván is tette, hűségesek maradnak hozzá.

Keresztény hűség

A hűség mindig is lenyűgözte azokat, akik az emberi természetet és a történelmet tanulmányozták. Ez a magatartásbeli hozzáállás különböző gyökerekből eredhet: lehetnek biológiai vagy a személyiségből, a helyzetből adódó okai, mint a család vagy a születési hely. Másik alapja lehet a személyes döntés. Döntéseink számos dolgot érintenek, például az anyagi hasznot (fizetés, pénzbeli jutalom), a meggyőződést vagy a világnézetet és az erkölcsöt. Egyesek hűségének alapja a kötelesség-tudat, másoké az, hogy mi a fontos, hasznos számukra. A hűség tárgya ezekhez kapcsolódik. Az emberek elkötelezettek maradnak családjuk, népük, vallásuk, ideológiájuk, filozófiájuk, a természet, a munkájuk iránt, hogy csak néhányat említsünk. Mit jelent tehát a keresztény hűség? Miért és kihez hűségesek a keresztények?

A válaszadásban segít Jób története. Isten rávilágított Jób feddhetetlenségére, becsületességére, hűségére, istenfélelmére (Jób 1:8), amikor Sátánnal beszélt. Sátán azonban saját kételkedő, hazug, lázadó természetéhez hűen megkérdezte: *„Avagy ok nélkül féli Jób az Istent”* (Jób 1:9)? Aztán kijelentette, hogy az ember Isten iránti hűségének alapja az önzés. *„Nem te vetted-e körül őt magát, házát és mindenét, amije van? Keze munkáját megáldottad, jóságga igen megszaporodott e földön. De bocsássad csak rá a kezedet, sújts le vele mindarra, ami az övé, vajon akkor nem átkoz-e meg téged szemtől szembe”* (Jób 1:10-11)?! Sátán azzal vádolta meg Istent, mielőtt el kellett hagynia a mennyet, hogy hamisan, erőszakosan és önző módon követel odaadást és hűséget az el nem bukott lényektől. Vagyis hűségüket csak a haszon és az önérdek motiválja. Azt is felhozta érvként, hogy Isten földi gyermekei csak azért tettetnek hűséget, mert erre sarkallja őket az önzés – a túlélés és a gazdagodás érdekében. Sátán így magyarázta félre a valóságot, ebből indult ki a világszéles nagy küz-

delem, benne Jób szenvedése is. Viszont Jób bámulatos hűsége bizonyította, hogy Sátán hazudott. Gyönyörű példa ez a keresztény hűség igazi alapjára, ami az Isten iránti rendíthetetlen és feltétel nélküli szeretet, mélységes vágy, hogy igazak legyenek Őbenne.

A cellában töltött első éjjel azonnali jutalmat nyert Iván Isten iránti hűsége, de nem a jutalom volt hűségének az alapja. Elhatározta, hogy hű marad Istenhez, tekintet nélkül arra, hogy kap-e konkrét választ. Dániel társai is bátran válaszoltak Nabukodonozornak, amikor a tüzes kemencében való, szörnyű halállal fenyegették meg őket Dura mezején (Dán 3:15): *„Nem szükséges, hogy erre feleljünk neked. Íme, a mi Istenünk, akit szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből és a te kezedből is, ó, király, ki tud szabadítani minket. De ha nem tenné is, legyen tudodra, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és az aranyszobrot, amelyet fölállítottál, nem imádjuk”* (Dán 3:16-18). Évekkel később Habakuk próféta így énekelt: *„Mert [ha] a fügefafa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesz gyümölcs, hiányzik az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget. Kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. De én [mégis] örvendezni fogok az ÚRban, és vigadok szabadító Istenemben”* (Hab 3:17-18).

Hogyan születik meg ez a fajta hűség Isten gyermekeinek szívében és elméjében? Isten népe és az univerzum többi lakója is azért érzi a késztetést, hogy hűséges legyen az Úrhoz, mert Ő a Teremtő, egyben az Atya. A család már önmagában is erőteljes tényező, de van még más is: Isten gyermekei tőle kapják a hűségüket. Isten a saját képmására teremtette őket (1Móz 1:26-27). Isten a szeretet, és kegyelméből az emberek is lehetnek szeretetteljesek. Isten igaz, eredetileg az embert is igaznak teremtette. Isten hűséges, így az embert is hűségesnek, lojálisnak teremtette. Természetesen az ember az Ő segítségével képes erre. Pontosan az irántunk való szeretete és hűsége ébreszt bennünk is szeretetet és hűséget iránta. János apostol kifejtette, hogy nem félelemből vagyunk hűek Istenhez, mert *„a szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben”*, hanem *„azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket”* (1Jn 4:18-19). *„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért”* (1Jn 4:10; lásd még Jn 3:16).

OROSZ ANYANYELVŰEK ELÉRÉSE

Andrew McChesney

Az ukrán nemzetiségű Vagyim Krinicsnij Portugáliába költözött, hogy légkondicionálókat szereljen. Két évtizeddel később ukrán menekültek segítőtje lett egy orosz nyelvű gyülekezet lelkészeként Spanyolországban. Mi történt közben? Miután a család elhagyta Ukrajnát, vállalkozást indítottak Portugáliában. Jól ment az üzlet, légkondicionálókat szereltek, és megszerezték a portugál állampolgárságot is. 12 évvel később gyökerelesen megváltozott az életük, amikor megkérték őket, hogy segítsenek egy nemrégiben érkezett családnak, akik nem beszéltek portugálul. Meghívták a családot a gyülekezetbe, és elkezdtek tanulmányozni velük a Bibliát. Három hónap múlva a család mekeresztelkedett.

Vagyim és Alina keresni kezdte az oroszul beszélő családokat. Másfél év múlva egy házi gyülekezetet alapítottak 20 taggal. Szombatonként Vagyim prédikált, Alina pedig a zenéről gondoskodott. Estére elfáradtak, mégis kimondhatatlan öröm és boldogság töltötte el őket.

Úgy érezték, hogy Isten új célt mutatott nekik. A vállalkozásuk felszámolása után átköltöztek a szomszédos Spanyolországba, a Sagunto Adventista Főiskolára. Vagyim elvégezte a teológiát. Amikor Vagyim segédlelkészként szolgált Valenciában, a főiskolához közeli városban, egy 20 fős csoportot szervezett oroszul beszélőknek, akik minden szombat délután összejönnek.

Miután a taglétszám 26 lett, egy oroszul beszélő gyülekezet született Valenciában a spanyol Adventista Egyház és az Intereurópai Divízió segítségével.

„Az volt az elképzelésünk, hogy minden oroszul beszélő embert szolgálunk, függetlenül attól, hogy orosz nemzetiségűek-e vagy sem, és elvezessük őket Jézushoz - mondta Vagyim. - Isten gazdagon megáldott minket ebben a küldetésben.”

Isten szeretetének diadala

Áttekintés

Kulcsszöveg: Jel 21:3-4

Alapige: Zsolt 91:1-11; Ézs 33:15-16; 65:17, 22-23; Jer 4:23-28; 25:33; 30:5-7; Mt 8:11; Jel 1:7; 3:10; 19:11-16; 20; 21:1-4; 22:1-5, 11

Bevezetés: Az e heti tanulmányunk összefoglalja az egész negyedévi leckét, rávilágít az Isten és Sátán között dúló kozmikus háború fontosabb lépéseire, amelyek közül a következőket említjük meg: 1) a nyomorúság ideje; 2) Jézus második eljövetele; 3) a végső ítélet a mennyben, a millennium alatt (itt megemlítjük egymással párhuzamosan a földön és a mennyben folyó eseményeket); és 4) mindenkinek örök helyreállítása. A Biblia azt ígéri, hogy a nagy küzdelem Isten győzelmével fog véget érni. A Szentírás hív: bizzunk Istenben, vegyünk részt vele a munkában, hogy a lehető legtöbb ember megmeneküljön, hirdessük az Ő múltbeli (a kereszttel), jelenlegi (egyén, gyülekezet, megváltás) és jövőbeni (utolsó, kozmikus) győzelmét!

A tanulmány témái: Az e heti tanulmányunk négy fő, egymással összefüggő témára összpontosít:

1. Isten maga fogja fenntartani és oltalmazni népét a nagy küzdelem utolsó csatájának brutális jelenetei idején.
2. A nagy küzdelem Istennek a Sátán, a gonoszság, a bűn, a szenvedés és a halál fölött aratott győzelmével fog véget érni. Ez a sokszoros győzelem biztos, Krisztus halála és feltámadása garانتálja.
3. Mi is részesei leszünk Isten győzelmének, amikor hit által elfogadjuk azt, és engedjük, hogy a Szentlélek ki is munkálja bennünk.
4. Isten győzelmének csúcspontja Jézus második eljövetele, a millennium alatt történő ítélet és az egyetemes helyreállítás lesz.

Kommentár

A kegyelemidő lezárulása

A kegyelemidő lezárulásának témája sokakban félelmet kelt. A kegyelemidő minden ember életében a halállal zárul le. Vagyis mindenkinek addig van lehetősége elfogadni Isten kegyelmét, amíg meg nem hal. Válaszunknak örökre ható következményei lesznek. Isten igazságos, tehát mindenkit egyénileg fog megítélni annak a világoosságnak a függvényében, amit kapott, és a személyes döntésünk egyértelműen számít.

A Szentírás alapján nyugvó adventista hit szerint az egyén számára a halál pillanatában lezárul a kegyelemidő, de a nagy küzdelem történetében is lesz egy pont, amikor lezárul az az időszak, amikor az emberek még elfogadják az üdvösségük érdekében felajánlott kegyelmet. Attól a perctől kezdve nem lesz visszaút, később már senki nem térhet meg. Ekkor hangzik el a kijelentés: *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is”* (Jel 22:11). Az üdvössége miatt őszintén aggódó sok keresztény felteszi a kérdést: „Mi van, ha a kegyelemidő lezárulásának pillanatában éppen nem vagyok éber, vagy nem vagyok tudatában az eseményeknek, ha éppen abban a percben nem vagyok készen?”

Legalább két dologot kell itt tisztázni.

Először is, a kegyelemidő lezárulása valóságos, meg fog történni. Sátán hitetése, csalásai és gonoszságai nem fognak örökké tartani. A bűn, a szenvedés és a halál nem uralkodhat örökké. Ha az örökkévalóságon át megmaradna Sátán, a bűn és a halál, az azt jelentené, hogy Isten nem a szeretet és az igazság Istene, de véget fog vetni a gonosz forrásainak és erőinek. Isten türelmesen várt, megadott minden lehetőséget az embereknek, hogy próbára tegyék ígéreteit, megismerjék Őt, visszatérjenek hozzá a kegyelem országába. Az a vágya, hogy az egész emberiség elfogadja az evangéliumot, de lesz egy pillanat, amikor ki kell mondania: „Elég! Elvégeztetett!”

Másodszor pedig Isten nem fogja visszavonni megtartó kegyelmét népetől úgy, mint a kegyelemidő lezárulásakor a meg nem tért bűnösöktől. Ez a pont nagyon fontos: a kegyelemidő lezárása nem arra utal, hogy Istennek az emberiség iránti szeretete és irgalma véget ért vagy elfogyott volna. Isten mindig is a kegyelem, az irgalom és az igazság Istene marad,

olyan, amilyenek a Biblia bemutatja. Ennélfogva a kegyelemidő lezárása után nem lesz olyan, aki ugyan őszintén el akarta volna fogadni kegyelmét, hittel válaszolt volna hívására, Isten mégis azt mondja neki: „Sajnálom, már túl késő! Én meg akartalak menteni, de a kegyelemidőnek vége.”

Amikor Isten lezárja a kegyelmi időt, az annak megerősítése lesz, hogy már mindenki meghozta a végső döntést kegyelmével és országával kapcsolatosan. A történelem egy későbbi pontján olyan helyzet alakul ki a földön, amikor mindenki meg fogja hozni a végső döntést, elfoglalja helyét vagy Isten, vagy Sátán oldalán. Ez a döntés nem a pillanat hevében születik meg, hanem mindenki szabad akarati döntést hoz, a következők teljes tudatában. Mint Izrael északi országa és Júda esetében, amikor elutasították Isten szövetségét és a Messiást, sokan ezúttal is úgy fognak dönteni, hogy nem akarnak a Biblia Istenével lenni. Mások egyetértenek Lucifer hazugságával, hogy ők maguk is istenek és halhatatlanok, ezért nem tetszik nekik a gondolat, hogy Istennel legyenek az Ő országában. Istent elszomorítják a megváltoztathatatlan döntések: az emberek elé tárta az összes bizonyítékot, szeretetét, ami megmenthette volna őket, de tiszteletben fogja tartani végleges döntésüket. Mások azonban úgy döntenek, hogy elfogadják kegyelmét, mert szeretik Őt és mindörökre vele akarnak lenni.

Még egy megjegyzés: a kegyelemidő lezárulása nem jelenti azt, hogy ezután a pillanat után Isten hűséges népének az Ő jelenléte, kegyelme és befedező igazsága nélkül kellene megállnia. Krisztus arról biztosít, hogy velünk lesz „*minden napon a világ végezetéig*”. Isten nem vonja vissza tőlünk a Szentlélek erejét, amit azért kapunk, hogy a hangos kiáltás hangozzon. Kizárólag hit által, Krisztus igazsága és közbenjárása által üdvözlünk Ádámtól, Ábeltől, Ábrahámtól és Mózesztől kezdve Dávidig, Ézsaiásig, Pálig Isten minden gyermeke, akire a kegyelemidő lezárulása előtt rákerül Isten pecsétje. Ezért egyáltalán nem biblikus az a gondolat, hogy a végidőben a keresztényeknek saját érdemeik által, saját erejükből kell megállniuk.

Új ég és új föld a Bibliában

A keresztények általában úgy beszélnek és énekelnek a mennyről, mint végső céljukról és az örök nyugalomról. Fontos, hogy biblikus nézeteink

legyenek a mennyről, és őrizkedjünk attól, hogy pogány vagy filozófikus módon gondoljunk a Paradicsomra. Sok világnézet szerint – mint a görög, a hindu vagy a buddhista filozófiák – a menny állítólag olyan természetfeletti, időtlen, végtelen szféra, ahová csak test nélküli lelkek/szellemek juthatnak el. A görög filozófia szerint a mennybe jutó emberi elme valamiképpen megőrzi identitását, tudatosságát. A hinduizmusban, a buddhizmusban és az újplatonizmusban az emberi tudatnak, ha eléri a mennyet, el kell tűnnie, amikor beolvad az egyetemes tudatba.

A klasszikus görög filozófia és a tradicionális kereszténység befolyására ma a legtöbb keresztény hisz a halhatatlan lélekben és a spirituális, nem anyagi természetű mennyben. Nem veszik észre, hogy ezek a filozófiai fogalmak kibékíthetetlen ellentmondásokat hoznak létre a teológiában éppúgy, mint az életükben. Másrészt pedig görög filozófiai sémák szerint gondolkodnak a halálról és a mennyről, vagyis hogy a halál pillanatában a halhatatlan lélek egy transzcendens, időtlen, végtelen térbe kerül, amit vagy pokolnak vagy mennynek neveznek. Ugyanakkor hisznek a nagyon világos, bibliai tanításban, a test feltámadásában is, de nem látják, hogy a lélek halhatatlansága és a test feltámadása egyszerűen nem összeegyeztethető és sok szempontból következtelen.

Ha a lélek halhatatlan és a mennyben van Istennel, akkor miért támadjon fel a test? Ilyen körülmények között a test feltámadása azt sugallná, hogy a léleknek el kell hagynia a spirituális mennyi szférát, és újra be kell lépnie az anyagi, idői és térbeli világba. Sőt ha a lélek halhatatlan, akkor felmerül a kérdés: a test feltámadása maradandó? Most már a test is örökkévaló lesz?

Az emberi természetről és a feltámadásról szóló bibliai tanítások kizárják ezeket a következtelenségeket és problémákat. Először: az ember lényének egysége arra utal, hogy nincs halhatatlan lelke, hanem önmagában összetett, oszthatatlan, teljes. Eljövetelekor Jézus az egész embert támasztja fel. Másodszor: az ember természetéről szóló bibliai tanítás elutasítja a görög dualizmust és azt a koncepciót, hogy a menny transzcendens, időtlen, végtelen, isteni szféra.

A Biblia szerint lényünk nem válik külön részekre a halál pillanatában. Nem éljük túl halálunkat éteri lélekként, amely teljes tudatosságban

maradna és átmenne a teremtett világegyetemen túli transzcendens állapotba. Amikor meghalunk, egész lényünk meghal. Ám amikor Krisztus visszajön, feltámasztja egész valónkat, és bevezet bennünket valóságos, történelmi, időben és térben létező országába. Igen, Jézus eljövetelekor vele fogunk utazni Isten trónjához, a mennyei szentélyhez, amely a világegyetem központjában van. Ez az utazás az idői és térbeli univerzumban történik majd. Nem megyünk túl az univerzumon. Valójában egyetlen teremtett lény sem válik soha természetfelettivé, mert egyedül Isten az, Ő áll a teremtett univerzum fölött. Arra vágyni, hogy átlépjünk a transzcendenciába, azt jelenti, hogy Istenné akarunk válni.

A millennium ideje alatt zajló ítélet szintén történelmi esemény lesz, amely időben és térben fog megtörténni Isten mennyei szentélyében, királyi széke előtt, ami szintén központi helyen van az univerzumban. Az ítélet után visszatérünk a földre. Miután Isten végrehajtja ítéletét Sátán és a többi lázadó felett, eredeti szépségében és tökéletességében újjáteremti a bolygót. Az új föld lesz az otthonunk. Ott fogunk élni, ahogyan Isten azt eredetileg eltervezte számunkra még a bűnbeesés előtt: érezzük a virágok illatát, műveljük a kertet, tanulmányozzuk a leveleket, játszunk az oroszlánnal, találkozunk és beszélgetünk minden korszak megváltottaival, angyalokkal és más teremtett lényekkel. Ami azonban a legfontosabb: kiváltságunk lesz, hogy szemtől szemben beszélhetünk Istennel, személyesen imádkozhatjuk Őt. A föld és az egész világegyetem ismét békében, harmóniában és egységben élhet Teremtőjével, mint egykor, a bűneset előtt. Szabadon utazhatunk a világegyetemben. Nem az idői, térbeli, anyagi voltunk okozta korlátok vagy a sebesség miatt van, hogy most nem mehetünk a mennybe, hanem a bűn miatt. Amikor a nagy küzdelem végre lezárul és örökre eltűnik a bűn, akkor az új (újjáteremtett) föld már összhangban lesz a mennyyel, akkor válnak valóra a Biblia legdrágább ígéretei: az új ég és új föld.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Vannak a közösségünkben olyan adventisták, akik félnek beszélni a végidei eseményekről? Talán te is közéjük tartozol? Hogyan segíthetünk egymásnak legyőzni ezt a félelmet? Hogyan tudja adventista közösségünk valóban jó hírként bemutatni a biblikus üzenetet?